

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר

זֹהַר הַשַּׁבָּת

פְּרָשַׁת מִטּוֹת



תּוֹכַן הַסֵּפֶר:

- א. שַׁבַּת בּוֹ תְּשׁוּבָה.
- ב. אֹרֶז הַזֹּהַר מִחֶלֶק.
- ג. זֹהַר עַל מַעֲלַת וּשְׁמִירַת הַשַּׁבָּת וַיָּמִים טוֹבִים.
- ד. הַשַּׁבָּת בְּיִשְׂרָאֵל כְּהִלְכָתָהּ, כּוֹלֵל כָּל מַאֲמָרֵי חַז"ל זֹהַר וּמְדַרְשֵׁים עַל הַשַּׁבָּת.
- ה. שְׁלַחַן עֲרוּךְ הַלְכוֹת שַׁבָּת מִחֲבֵר וּרְמ"א מִחֶלֶק לְכָל שַׁבָּתוֹת הַשָּׁנָה.
- ו. סְפּוּרֵי הַזֹּהַר, סְפּוּרֵים מִיְחָדִים מְלַקְטִים מְכֹל סֵפֶר הַזֹּהַר, לְסֵפֶר לִילָדִים בְּשֻׁלְחַן הַשַּׁבָּת, וְכֹף יְרוּיחוֹ בְּסַעֲוָדָה מְאֹה מְלִיּוֹן שָׁנָה תּוֹרָה בְּכָל סַעֲוָדָה שֶׁל שַׁבָּת.
- ז. מְזַכֵּה רַבִּים כְּהִלְכָתָהּ.
- ח. אֲגָרוֹת הַזֹּהַר.

סֵפֶר קְדוֹשׁ זֶה מְסַגֵּל לְאַהֲבַת הַשָּׁם וַיְרַאֲת שָׁמַיִם טְהוֹרָה, וְלִלְמוֹד מִקְדָּשִׁים וְצַדִּיקֵי רַבּוֹתֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים חַכְמֵי הַזֹּהַר, הַסּוֹד וְהַנְּסֻתָּה, וְלִהְתַּקְשֹׁר לְנִשְׁמַת הַרְשָׁב"י וְרַבִּי אֶלְעָזָר בֶּנוֹ זִיע"א.

וַיֵּצֵא לְאוֹר עַל יָדֵי "מְפַעֵל הַזֹּהַר הַעוֹלָמִי"

בַּעִיָּה "קַבֵּית שְׁמֵשׁ תּוֹבֵב" א

תְּשִׁירֵי תִשְׁעֵי אֶלֶף לַפ"ק

הוצאת:



"שע"י" חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
CIO CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gross
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי

בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים,
ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים

ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

לקנות הספרים במחיר מסובסד:

אצל חנות הספרים של ר' פנחס ראובן הי"ו
ברחוב השומר 74 בני ברק

או אצל "מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש ארץ ישראל
טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

Cong. Of Holmin, Nachal Lachish 24/8
Ramat Beth Shemesh 99093, Israel
Tel: 054-843-6784 / fax: 02-995-1300

hazohar.com@gmail.com





תּוֹכַן הָעֲנִיָּיִם

- ד..... שַׁעַר הַתּוֹכָחָה וְהַמְחָאָה.
- ה..... אֹרֶז הַזְהָר הַמְחַלֵּק.
- ז..... הַסְּכָמוֹת וּמִכְתָּבִים (הַמִּשְׁרָה).
- ט..... שְׁלַחַן עֲרוּךְ הַלְכוֹת שַׁבַּת מְחַבֵּר וְרַמ"א.
- י..... שַׁבַּת בּוֹ תָּשׁוּב.
- יט..... זֶהָר עַל מַעֲלַת וּשְׁמִירַת הַשַּׁבַּת וְיָמִים טוֹבִים.
- יז..... מַדוּעַ מְשִׁיחַ לֹא בָּא?
- יט..... בְּדַרְכֵי הַזְהָר.
- כא..... הַשַּׁבַּת בִּישׂרָאֵל כְּהַלְכָתָהּ.
- כג..... סַפְוֵרֵי הַזְהָר.
- כט..... מִזְכָּה הָרַבִּים כְּהַלְכָתָהּ.
- לא..... אֲגָרוֹת הַזְהָר.





שער התוכחה והמחאה

שכר המוכיח הוא כל כך גדול שגם אם יתקשה שלא יקבלו דבריו לא יתייאש ולא יתרפה מלהוכיחו

כל אלה הבאים לקיים מצוות "הוכח תוכיח", הבאים למנוע את חבריהם מלעבור על מצוות התורה - אל נא תרפינה ידיהם ואל נא ייעצבו אל לבם, אם יראו שאין הדבר עולה בידם על נקלה, שאין שומעים להם. ודאי, אין מלאכה זו קלה כלל וכלל. וכי לא יהיו כאותו חנווני הרוצה למכור הרבה סחורה - ובשעה שנכנס לחנותו לקוח קשה, כלום יעלה על דעת החנווני לבעוס על הלקוח על שום שהוא בדרך או סרבן או מרבה לעמוד על המקח? כלום יעלה על דעתו לסרב למכור לו? וכי ראיתם מימיכם חנווני שיתלה שלט על דלת חנותו בזו הלשון: "כאן מוכרים רק ללקוחות טובים. לקונים קשים אין מוכרים"? ודאי שאין חנווני כזה.

מוכר חייב להיות סבלן מטבעו וותרן על מידותיו. חייב הוא לדעת לדבר על לבו של קונה ולשדלו בדברים רבים, שאם לא כן לא יוכל להרוויח את לחמו

אדם שרוצה לשדל את חברו שיעשה דבר מצווה דומה לחנווני שרוצה למכור סחורתו, שהרי אף הוא יקבל שכר, כי גדול שכרם של המסייעים ידי עושי מצווה - אם יש כאלו המקבלים מהם מיד, כאותם לקוחות הנכנסים לחנות וקונים בלא עמידה על המקח - מוטב. ברם אם יש כאלה שאינם מקבלים מהם, כאותם לקוחות טרדנים וסרבנים, שאין הסחורה נאה בעיניהם והם עומדים הרבה על המקח - ידעו זאת המוכיחים ויבינו, כי יש להשתדל למכור גם להם ואף שכרם מזומן להם, כי בסופו של דבר גם אלו יקנו דבר-מה בחנותם.

הסגולה הכי הגדולה לאריכות ימיו של אדם הוא ההתעסקות בצרכי ציבור וזיכוי הרבים

הרה"ק מהר"י מבבלזא זי"ע כשארגן את החברה "מחזיקי הדת" היה נחוץ שארגון זו יתעטר בעטרת תפארת של ראש ומנהיג מפורסם וכו', ונתן עיניו בהגאון הקדוש ר' שמעון סופר זי"ע.

על מידתו הערכתו של מרן לרבי שמעון תעיד עובדת מינויו על ידי מרן לראש "מחזיקי הדת". מכיון שמינוי זה עמד בניגוד לרצונו של רבי שמעון להישאר מוצנע ומוסתר מעין רואים, מצא את העוז לסרב בראשונה לקבל את המינוי, בנמקו בענוות חן כי הוא אינו ראוי לאותה אצטלא.





אור הזהר המחלק

מהדורא עשירית

י"ל ע"י האדמו"ר מהאלמין שליט"א בחו"ל בשנת תש"ס, ובשנת תשס"ג 250.000

ואח"כ בא"י בעוד 8 מהדורות ס"ה י"ל 310.000 טופסים

גם אתן טעם לשבח למה לא נגלו לנו האלקים בפרושי האר"י זכרונו לברכה על ספר התקונים כי אם בימים ההם ובזמן הזה וכי אכשר דרי להשיג מה שלא השיגו ולא גבלו ראשונים הנה מצאתי תשובה נצחת ומספקת לשאלה זו לקמן (בדף קי.) וזה לשונו אמר רבי שמעון חבריא בודאי קודשא בריך הוא אסתכם עמנא, עלאין ותתאין למהוי בהאי חבורא, זכא דרא דהאי אתגלייא ביה, דעתיד כולי האי לאתחדשא על ידא דמשה בסוף יומיא בדרא בתראה, לקיימא קרא (קהלת א ט) מ"ה ש"היה ה"וא ש"היה וכו' עד ואתפשטותיה הוא בכל דרא ודרא, בכל צדיק וחקם דמתעסק באורייתא, עד שתין רבוא, לאשלא ללהו מפגימו דלהון וכו' עין שם דוק באמרי קדוש הרבי שמעון בן יוחאי זכרונו לחיי העולם הבא שדבריו אלה מורים באצבע כי גזר אמר שדוקא בסוף יומיא בדרא בתראה עתיד לאתחדשא חבורא דא ואם תאמר אעיקרא דדינא פירכא למה תצא זאת מלפניו להיות תורתו זאת חנומה וסתומה עד דרא בתראה הנה אלהו זכרונו לחיי העולם הבא נתן טעם להתרת קושיא זו לקמן (דף יט:) וזה לשונו:

ולכך גזרו אמר דלא אתגליא חבורא דא אלא בסוף יומיא בדרא בתראה שהוא זמן בעתה ואז בסגלת החבור וקראתם דרור

"אדהכי הא אליהו קא נחית מעילא, בכמה חיילין דנשמתיין, וכמה מלאכיא סוחרניה, ושכינתא עלאה עטרה על כלהו וכו' עד וכמה בני נשא לתתא יתפרנסון מהאי חבורא דילה, בד יתגלי לתתא בדרא בתראה בסוף יומיא, ובגנייה (ויקרא כה י) וקראתם דרור בארץ". עד כאן לשונו, כי סגלת תעוררו את האהבה עד שתחפץ השכינה בזמן בעתה כי אם תעוררו האהבה קדם בעתה צריך למרק העונות בצרות רבות ויהרגו כמה מישראל ויתקטיל משיח בן יוסף וכדי שלא יהרג שום אחד מישראל ולא יהרג משיח בן יוסף סובלת השכינה צער ארך הגלות לטובת בנייה גם משה רבינו עליו השלום סבל כמה יסורין על עצמו כדי שלא ימות משיח בן יוסף כמו שכתוב בזהר ובתקונים בהרבה מקומות ולכך גזרו אמר דלא אתגליא חבורא דא אלא בסוף יומיא בדרא בתראה שהוא זמן בעתה ואז בסגלת החבור וקראתם דרור ויהיה דבר בעתו מה טוב ולא משום דאכשר דרי אלא משום



זהר השבת



דְּמֹשֶׁה רַבֵּינוּ עָלָיו הַשְּׁלוֹם מִתְנוּצָץ בְּרַבּוּתֵינוּ הָאָר"י זְכוּרוֹנוֹ לַחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא וְתַלְמִידָיו לְפָרֵשׁ מֵאַמְרֵי חֲבוּרָא דָּא וְכִמוֹ שֶׁכְּתַבְתִּי לְעִיל דְּעֵתִיד לְאַתְחַדְּשָׁא עַל יְדֵי דְּמֹשֶׁה שְׂיִשְׁתַּדֵּל לְאַשְׁלֵמָא פְּגִימוֹ דִּילְהוֹן מִצַּד חֶסְרוֹן יְדִיעַתָּם וְהוּא יִלְמַדֵם וַיַּעֲזֹרֵם וַיְסַיְעֵם לְכַוֵּן אֶל הָאֱמֶת לְסִיּוּעַ שְׂיִישׁ בּוֹ מִמֶּשׁ וְאַשְׁרֵי הַדּוֹר שְׂיִזְכֶּה לְזֶה כְּמוֹ שֶׁכְּתַב לְעִיל הַרְבֵּי שְׂמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי זְכָאָה דְרָא דְהָאי רָזָא אֲתַגְלִיָּא בֵּיהּ.

וּבְכֵן יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיהָ שְׂיִטַע אֶהְבְּתוּ וְתוֹרְתוֹ בְּלַבְנוּ לְלַמֵּד בְּחֲבוּרָא זֶה בְּלֵב שְׁלָם וּבְחֶשֶׁק רַב כִּי הוּא מְטַהֵר הַגּוֹף וּמְקַדֵּשׁ הַנְּשִׁמָּה לְכָל הַלּוּמְדוֹ בְּחֵדֵשׁ אֵלּוּל אֶפְלוּ בְּגִירְסָא בְּעֵלְמָא בְּאִין מִבֵּין פְּרוּשׁ אֲמַרְיוֹ וְכָל שְׂכָן אִם יִזְכֶּה עַד שְׂרוּחַ הַשֵּׁם יְדַבֵּר בּוֹ לְהַבִּין כְּוִנַּת הַרְשָׁב"י בְּאַמְרֵי קְדוּשׁ וּמוֹעֵט מִסְפָּר זֶה מִחֲזִיק אֶת הַמְרָבָה, וְבוֹ יִזְכֶּה לְהִיּוֹת מְבֻנֵי עֲלֵיהָ, וְכִלְנּוֹ כְּאַחַד נִזְכָּה שְׂיִקִּים בְּנוֹ נְבוּאָת הַרְשָׁב"י זְכָאָה דְרָא דְהָאי רָזָא אֲתַגְלִיָּא בֵּיהּ. וּבִסְגָלְתוֹ וּקְרֵאתָם דּוֹר וְתַחֲזִינָה עֵינֵינוּ בֶּן דּוֹד מְשִׁיחֵנוּ.

(פסא מלך בהקדמה)

נְכַסְפָּה וְגַם כְּלַתָּה נִפְשֵׁי בְּתוֹרַת הַשֵּׁם תְּמִימָה תּוֹרַת אֱמֶת בְּפִיהוּ שֶׁל רַבֵּינוּ הָאָר"י זְכוּרוֹנוֹ לַחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא בְּרֵאוּתִי מֵהַ שְׂכָתְבָּ בְּזִהְרָא בְּפָרְשַׁת תְּרוּמָה (בְּדף קסא): קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא אָמַר לָהּ, וְאוֹמֵי לָהּ, דְּכַד תִּיחֹת לָהּ אֱמֶת עֵלְמָא, דְּתַשְׁתַּדֵּל בְּאוֹרֵייתָא לְמַנְדַע לֵיהּ, וְלִמְנַדַע בְּרָזָא דְמַהִימְנוּתָא. וְכו'.

וּבִתְקוּנִים (דף ג) דְּהָא כַּד אֵית בִּישְׂרָאֵל מִשְׁכִּילִים, מֵאֲלִין דְּאַתְמַר בְּהוֹן (דְּנִיָּאל יד ג) וְהַמְשְׁכִילִים יִזְהִירוּ בְּזִהְרָא הַרְקִיעַ, דָּא דְאַתְקָרִי סְפָר הַזֹּהַר, דְּיָדְעִין לְמַפְלַח לְמֵאֲרִיהוֹן וְכו', וְאֵיתָא בְּסִפְרַ חַי וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: לַעֲשׂוֹת עֵקֶר קְבִיעוּתָם בְּתוֹרְתוֹ שֶׁל הַרְשָׁב"י בְּזִהְרָא כִּי בּוֹ נִגְלוּ כָּל תַּעֲלוּמוֹת חֲכָמָה אֲשֶׁר נִגְלוּ וְאֲשֶׁר עֲתִידִים לְהִגָּלוֹת לְקֶץ הַיָּמִין, וְאִם בְּיַתֵּר הַיָּמִים עֲצָמָה מְאֹד בְּמַהֲלָלֶיהָ קָרְיָה נְאֻמְנָה זֶה עוֹד תַּתְעַצֵּם וְתַתְגַּדֵּל יֵתֵר מְאֹד הוּד הַדְּרָה בְּעֲצָם יוֹם הַשְּׁבִת נְאֻדָּר בְּקֶדֶשׁ סוּד הָאֲצִילוֹת וְכו', וְהִיא אוֹמֵר מוֹרֵי זְכוּרוֹנוֹ לְבִרְכָּה שְׂסֻגְלָה לְמוֹדֵי הַשֵּׁם בְּסִפְרַ הַזֹּהַר תּוֹעֵלַת עֲצוּם בְּשִׁבְתָּ אִף אִם לֹא יַדַע שְׁכָלוֹ לְחֵדֵשׁ בּוֹ דְּבַר וְכו', אֲבָל לְלוּמְדִים בְּסוּד הַשֵּׁם בְּזִהְרָא וּבִתְקוּנִים אֲשֶׁר מְהַלֵּל בְּתַשְׁבְּחוֹת מְמַלַּח טְהוֹר קְדֵשׁ בְּסוּד הָאֲצִילוֹת קְרִיאתוֹ זֶה הִיא הַלְלוּ לְהַקְדִישׁ וְלַהַעֲרִיץ הַנְּשִׁמָּה הַטְּהוֹרָה וְלַתַּת חֵיל וְעַז בְּפִמְלִיאָ שֶׁל מַעֲלָה מֵהַ שְׁלֵא יַעֲשֶׂה בְּאַלְף אֶלְפֵי דְרוּשִׁים בְּרַבְבוֹת פְּשָׁטִים וְכָל שְׂכָן אִם הַשֵּׁג יִשְׁיַג לְהַשְׁקִיף וְלַחֲזוֹת בְּנַעֲם הַשֵּׁם בְּמִכְתַּב הַקְּדֵשׁ הָאָר"י זְכוּרוֹנוֹ לְבִרְכָּה לְהַשְׁפִּיל בְּהֵם מֵאַמְרֵי הַזֹּהַר אֲשֶׁר אֵין לָהּ מִדָּה טוֹבָה הִימְנָה.

(הקדמת מקדש מלך)



הַסְפָּמוֹת וּמִקְתָּבִים (הַמִּשְׁרָד)

שנת תשנ"ז

רפאל בלום

ראב"ד דק"ק קאשווי יע"א
בעדפארד היללס, ניו יארק יע"א

בס"ד, יום ב' לסדר להחיות לכם לפליטה גדולה תשנ"ז לפ"ק. הביאו לפני איזה עלים מהעתקת שבט מוסר בלשון אידיש המדובר היום, ולמותר להאריך בשבח גדולת המחבר כי כבר יצא טבעו בכל העולם כולו בספריו המקודשים המלאים זיו ומפייקים נוגה שבט מוסר, מדרש תלפיות ועוד וכבר שתו ושותין בצמא דבריו הקדושים כל קהל עדת ישראל זה כמה דורות (וזכה שהספר שבט מוסר נדפס קרוב לשישים פעמים) וכבר נתעוררו אלפי ישראל לשוב לחיק אביהם שבשמים בכח דבריו הקדושים החוצבים להבות אש וביניהם גדולי הדור שהעידו על עצמם כן. עיניו כיונים על כל דחו"ל בש"ס ומדרשים וגם ספרי קבלה, כמו שהעיד בהסכמתו הגאון שר התורה בעל שו"מ זצ"ל, ונכתבו בלשון צח המתקבלים היטב בלב כל אחד. פוק חזי מאן גברא רבה מסהיד הגאון הצדיק מוהר"ח אבולעפיא זצ"ל שבימיו היו הרבה גדולי הדור וכולם לא הגיעו למעלת וחשיבת הרב הדומה למלאך בעל שבט מוסר אפילו למחצה לשליש ולרביע.

טובה גדולה וזכות הרבים נפלאה העתקת הדברים בלשון המדובר כדי שיהי' שוה לכל נפש אנשים נשים גדולים וקטנים כי ספר זה מצטיין במעלתו הנפלא שיד הכל ממשמשים בו גדול כקטן וכולם מוצאים בו דברים נעימים ומתוקים, וכבר האריכו הספרים בגודל הנחיצות ללמוד ספרי מוסר בכל יום ובפרט בזמן הזה שהדור פרוץ במלואה בעוה"ר.

ואחזיקנא טיבותא להני עוסקי בקדשי שמים הטורחין ומתייגעין טובא להוציא מתחת ידן דבר שלם על טהרת הקודש ומצוה רבה להביא ברכה זו לבית ישראל ולהשרות השכינה בביתם. והדברים שנכתבו בקדושה וטהרה יקרבו לבות ישראל לאבינו שבשמים.

ונזכה כולנו לעבדו שכם אחד מתוך בריות גופא ונהורא מעליא עבגצבב"א.

רפאל בלום

ראב"ד דק"ק קאשווי יע"א





מאיר בראנדסדארפער

חבר הביד"צ העדה החרדית רב שכונת בתי אונגארין והסניבה בעיה"ק ירושלים תובב"א מח"ס שו"ת קנה בושם

בס"ד, יום ב' לס' כתב זאת זכרון בספר, י"ב לחדש שבט תשנ"ז לפ"ק. הנני בשבח המגיע לכתבים למע"כ הרה"ג בנש"ג, שמו נודע בשערים מופלג בהפלגת חכמים ויראתו קודמת לו לחכמתו, וכו', ... אשר רחש לבו דבר טוב לתרגם את הספר הק' שבט מוסר מלשון הקודש לשפה המדוברת באידיש שהוא לשון המורגל בינינו. והנה למותר להאריך בגודל מעלת וחשיבות הספר ומעלת מחברו, כי כבר יצא טבעו בעולם ונתפשט אצל כל יראי ה' עוד בדורות הקודמים, ומעתה אין ערך לגודל המצוה בזה שעשה הרה"ג... לתרגמו בלשון המדוברת ומובן גם לפשוטי העם ונשים וילדים, שהוא ספר מלא בתורה ויראת שמים. את הכל עשה יפה בעטו בלשון צח וקל למען ירוץ הקורא בו, למען יפוח את הרבים. ויעזור לו השי"ת שיזכה לברך על המוגמר ולהגדיל תורה ולהאדירה עד שנזכה לגאולתן וישועתן ולשמיעת קול שופר של משיח צדקינו בב"א באעה"ח למען כבוד תורתינו הק' ולומדי'.

מאיר בראנדסדארפער
חבר הביד"צ העדה החרדית,
פה עיה"ק ירושלים

שנת תשנ"ט

שלום קרויז

אב"ד דק"ק אודווארי

בעת הרב בניהמ"ד בית ישעי' מח"ס שו"ת דברי שלום ד"ח ושאר ספרים
עה"ת וסוגיות

בס"ד, עש"ק זאת חקת התורה תשנ"ט. הן הראה לפני הספר הקדוש קב הישר אשר ידידי הרה"ג המפורסם בחיבוריו היקרים שהוציא לטובת הכלל ובתוכם סה"ק שבט מוסר והצליח ברוחניות כי הוציאם ברוב פאר והדר בלשון אידיש המורגל אצלינו. ועתה הוסיף עוד בכח הרצון להוציא גם סה"ק קב הישר בלשון אידיש, מאוד נחוץ בכל בית ישראל להביאם לביתם למען ירגלו גם הנשים והבתולות לקרוא בו בתמידות ועי"ז יבואו למדריגות ירא שמים באמת. אין בפי מילין להלל המלאכה הגדולה שעשה בזה, ובטוח אני שכל מי שיביא הסה"ק הזה בתוך ביתו ישתדל שכל בני ביתו ירגילו לקרות בו בכל זמן פנוי יהנה מאוד מזה הספר ומפירושו הנפלא ויהא לו לעזר להביא חינוך יפה לדורותיו. והשי"ת יעזור לו שיצליח בכל ענינים ובפרט כי הוא בעצמו גדול וחינך את יוצ"ח לתלמידי חכמים גדולים ולבעלי מדות טובות. הכותב וחותם לכבוד התוה"ק בשמחה רבה. הק' שלום קרויז, אבדק"ק אודווארי, מחבר ספרי שו"ת דברי שלום ו' חלקים



שְׁלַחַן עֲרוֹן הַלְכוֹת שֶׁבֶת מְחַבֵּר וְרַמְ"א

מְחַלֵּק לְכָל שִׁבְתוֹת הַשָּׁנָה

יצא לאור ע"י האדמו"ר מהאלמין שנת תש"ס לפ"ק על או"ח ויו"ד

סֵדֵר הַלְמוּד לְשֶׁבֶת מַטוֹת

המשך סימן שכ – דיני סחיטה בשבת

יח. חבית שפקקו בפקק של פשתן לסתום נקב שבדופנה שמוציאין בו היין יש מי שמתיר אף על פי שאי אפשר שלא יסחוט והוא שלא יהא תחתיו כלי דכיון שאינו נהנה בסחיטה זו הוי פסיק רישא (פירוש איסור נמשך בהכרח מדבר מה כמו המות הנמשך בהכרח מהתזת הראש) דלא ניחא ליה ומותר וחלקו עליו ואמר דאף על גב דלא ניחא ליה כיון דפסיק רישא הוא אסור והעולם נוהגים היתר בדבר ויש ללמד עליהם זכות דכיון שהברזא ארוכה חוץ לנעורת ואין יד מגעת לנעורת מותר מידי דהוי אספוג (פירוש הערוך ספוג הוא על ראש דג אחד גדול שבים ובשעה שמרים ראשו להסתכל בעולם יורד אותו הספוג על עיניו ואינו רואה כלום ולולי זה לא היתה ספינה נצולת מפניו) שיש לו בית אחיזה ולפי שאין טענה זו חזקה ויש לגמגם בה טוב להנהיגם שלא יהא כלי תחת החבית בשעה שפוקקים הנקב (ועיין לעיל סימן ש"א עוד מדיני סחיטה):

יט. ליתן כרכום בתבשיל מותר ואין לחוש לו משום צובע דאין צביעה באוכלין:

כ. יש מי שאומר שהאוכל תותים או שאר פירות הצובעים צריך ליהזר שלא יגע בידיו צבועות בכגדיו או במפה משום צובע אבל אם צובע פתו במשקה הפירות לית לן בה דאין צביעה באוכלין:

סימן שכא – דיני תולש בשבת, ודין טוחן, ודיני תיקוני מאכל או מעבד ולש, ובו י"ט סעיפים
א. חבילי פיאא אזוב וקורנית (פירוש מין עשב) הכניסין לעצים אין מסתפקין מהם הכניסין למאכל בהמה קוטם ואוכל ביד אבל לא בכלי ומולל בראשי אצבעותיו:

ב. אין עושיין מי מלח הרבה ביחד לתת לתוך הכבשים משום דדמי לעיבוד אבל יכול לעשות ממנו מעט לתת לתוך התבשיל ואם נתן לתוכו שני שלישי מלח אסור לעשות ממנו אפילו מעט:

ג. אסור למלוח חתיכות צנון ד' או ה' ביחד מפני

שנראה ככובש כבשים והכובש אסור מפני שהוא כמבשל אלא מטבל כל אחת לבדה ואוכלה אבל ביצים מותר למלוח:

ד. יש מי שכתב שמותר לטבול כמה חתיכות צנון אחת אחת לבדה ולהניחם יחד לפניו כדי לאכלם מיד זו אחר זו:

ה. אסור למלוח בשר מבושל או ביצה מבושלת להניחה:

ו. אין למלוח ביחד הרבה פולים ועדשים שנתבשלו בקליפתן:

ז. מותר לדוך פלפלין אפילו הרבה יחד והוא שידוכם בקתא של סכין ובקערה:

ח. אין כותתין מלח במדוך של עץ אבל מרסק הוא ביד של סכין ובעץ הפרור ואינו חושש. הגה: ודוקא מלח הגס אבל מלח שהיה דק מתחלה ונתבשל ונעשה פתיתין מותר לחתכו בסכין כמו שחותך הפת (כל בו):

ט. מותר לחתוך בשר מבושל או צלי דק דק בסכין. הגה: אבל אסור לחתוך דק דק בשר חי לפני העופות

דהואיל ואינן יכולין לאכלו בלא חתוך קמשוי ליה אוכל (תרומות הדשן סימן כ"ז ועיין לקמן סימן שכ"ד):

י. אסור לגרור הגבינה בשבת במורג חרוץ בעל פיפיות שקורין ראלי"ו:

יא. מותר להשקות את התלוש כדי שלא יכמוש:

יב. המחתך הירק דק דק חייב משום טוחן. הגה:

והוא הדין דאסור לחתוך גרוגרות וחרובים לפני זקנים (בית יוסף בשם תוספתא) ודוקא פירות וכדומה לזה אסור אבל מותר לפרר לחם לפני התרנגולים דהואיל וכבר נטחן אין לחוש דאין טוחן אחר טוחן (הגהות מיימוני פרק כ"א ומרדכי ור"ן פרק כלל גדול וסמ"ג) וכל זה לא מיירי אלא בחותך ומניח אבל אם לאכלו מיד הכל שרי מידי דהוי אבורר לאכול מיד דשרי (תשובת הרשב"א והר"ן פרק כלל גדול) כדלעיל סימן שי"ט:

יג. אסור לרדות חלות דבש מהכוורת (פירוש הקן שהדבורים עושים בו הדבש) מפני שדומה לתולש.





הגה: ודוקא אם דבוקין בכוורת (המגייד פרק כ"א) אבל אם נתלשו מבעוד יום או שנתרסקו מבעוד יום והדבש צף בכוורת מותר לרדותו בשבת (בית יוסף):

יד. אין מגבלין (פירוש נתינת מים בקמח נקרא גיבול) קמח קלי הרבה שמא יבא ללוש קמח שאינו קלי ומותר לגבל את הקלי מעט מעט אבל תבואה שלא הביאה שליש שקלו אותה ואחר כך טחנו אותה טחינה גסה שהרי היא כחול והיא הנקראת שתייתא מותר לגבל ממנה בחומץ וכיוצא בו הרבה בכת אחת והוא שיהיה רך אבל קשה אסור מפני שנראה כלש (ואפילו ברך) צריך לשנות כיצד נותן את השתייתא ואחר כך נותן את החומץ:

טו. חרדל שלשו מערב שבת למחר יכול לערבו הן ביד הן בכלי ונותן לתוכו דבש ולא יטרוף לערבו (בכך) בכת, אלא מערבו מעט מעט:

טז. שחלים (פירוש שחלים בערבי תכ"א לשא"ר, ובלע"ז קריש"ן) שדכן מערב שבת למחר נותן יין וחומץ ולא יטרוף אלא מערב וכן שום שדכו מערב שבת למחר נותן פול וגריסין ולא יטרוף אלא מערב. הגה: ויש אומרים דלא יערב בכף אלא ביד (אור זרוע ומרדכי סוף פרק תולין). ויש אומרים דהא דשרי לערב משקה בחרדל דוקא שנתנו מבעוד יום אבל בשבת אסור לתת משקה בחרדל או בשום הכתושים משום לש. הגה: ואם נותן האוכל תחלה ואחר כך החומץ או היין ומערבו באצבעו שרי דהוי שינוי כמו בשתייתא דלעיל וכן נוהגין להתיר על ידי שינוי ומקום שדרכו לעשות כך בחול יתן בשבת החומץ תחלה ואחר כך האוכל:

יז. מותר לעשות יינמלין שהוא יין דבש ופלפלין מפני שהוא לשתייה ואין עושין אלונתית שהוא יין ישן ומים צלולים ושמן אפרסמון שהוא לרפואה:



המשך שער התוכחה והמחאה מעמוד ד

התחנן על נפשו לא להטיל עליו המשרה, שתבטלו מהרבצת תורה. אולם חזקה עליו פקודת מרן, דברי מרן היו לרבי שמעון כדברי האורים והוא הרכין ראשו וקיבל את הגזירה באהבה. מרן אמר לו אז: מקובלני, שכל אדם מוטל עליו סכום מצוות לעשותן בעולם הזה, ולאחר שמקיימן מסתלק הוא מן העולם - אלא שחבל הוא שאנשים כאלה יסתלקו מהר מן העולם, ולכך יש עצה, כפי שמצינו בפסוק: "חזית איש מהיר במלאכתו לפני מלכים יתיצב" (משלי, כב, כט), אם ראית איש מהיר במלאכתו שגמר את תפקידו ועליו להסתלק מן העולם, יש עצה להטיל עליו את המשימה של "לפני מלכים יתיצב", כדי שימשיך לפעול. גם עתה נחוץ לנו איש אשר לפני מלכים יתיצב ויעסוק בצורכי הציבור. לכן עצתי נתונה לך בזה לקבל עליך את הנהלת "מחזיקי הדת". משגבר עליו לחצו של מרן ביטל רבי שמעון את רצונו והסכים להצעתו של מרן.

(אדמור"י בעלז חלק ב')



שַׁבַּת בּוֹ תְּשׁוּבָה

לקוט מספר שְׁכַר וְעוֹנֵשׁ: - מְזוּהָר הַקְּדוֹשׁ וְסִפְרֵי קִבְּלָה ש"ס
וּמְדַרְשִׁים וְסִפְרֵי בַעַל שֵׁם טוֹב

עַד דַּמְטִי לַגְּבִי קִבְּרָא, כִּלְהוּ מַתִּין אַתְרַגְזוֹן מְדוּכַתִּיּהוּ עֲלֵיהּ וְאִמְרֵי וּוִי
וּוִי דָדָא אַתְקַבֵּר בַּגּוֹן, עוֹבְדוּי וּמְלוּי אַקְדַּמֵּן וְעַאֲלִין לַקְּבֵרָא וְקִימֵי
עֲלֵיהּ דֵּהֵוָא גּוֹפָא, וְרוּחִיהָ אִזְלָא וְשַׁאט וּמַתְאֲבֵלָא עַל גּוֹפָא.

כִּיּוֹן דְּבֵר נִשׁ אַתְטַמֵּר בְּבִי קִבְּרֵי, דוּמ"ה קְדִים (ס"א קָאִים) וּנְפִיק תַּחַת יַדֵּיהּ
תַּלְתָּא בִּי דִינָא דִּי מִמְנָן עַל דִּינָא דַּקְבְּרָא, וְתַלְתָּ שְׂרַבִּיטֵי דַּאֲשָׁא
בִּידֵיהּ, וְדִינִין רוּחָא וְגוֹפָא כַּחְדָּא. וּוִי עַל הֵהוּא דִינָא, וּוִי עַל עוֹבְדוּי.

בְּשַׁעְתָּא דַּאִיְהוּקִיָּא תְּפִיס בַּקּוֹלְרָא דְּמַלְכָא וְאַתְדִּין דִּינִיהּ וְאַשְׁתַּלִּים דְּלֵא
אַשְׁתַּכַּח עֲלֵיהּ סְנִיגוֹרִיא, וְסַנְטִירָא דְּמַלְכָא נַחִית וְקָאִים קָמִיהּ
לְרַגְלוּי וְחַד סִיפָא שְׁנַנָּא בִּידֵיהּ.

זְקִיף בְּרִקְלֵי נִשׁ עֵינּוּי וְחַמֵּי כַּתְּלֵי בִּיתָא דְּמַתְלַהֲטֵן בַּאֲשָׁא (דְּזִיּוּא) מְנִיהּ.
אַדְהַכִּי חַמֵּי לִיָּה קָמִיהּ כּוֹלִיָּה מְלִי עֵינִין, לְבוּשִׁיָּה אֲשָׁא דְּלַהֲיַט
קָמִיהּ דְּבֵר נִשׁ.

הַעֲרוֹת

ק"ג. כֹּל הַמַּתִּים צוֹעֲקִים אֵי אֵי שׁוּזָה נִקְבֵּר בִּינִינוּ: עַד דַּמְטוּ לַגְּבִי וְכו'. עַד שְׁמַגִּיעִים
לְבֵית הַקְּבֵרוֹת, וְכֹל הַמַּתִּים יִרְגְּזוּ עֲלֵיו מִמְקוֹמָם, וְאוֹמְרִים אֵי אֵי, שׁוּזָה נִקְבֵּר בִּינִינוּ.
מַעֲשִׂיו וְדִיבּוּרָיו מְקַדִּימִים וּבָאִים לְתוֹךְ הַקְּבֵר, וְעוֹמְדִים עַל אוֹתוֹ הַגּוֹף. רוּחַ הוֹלֵךְ
וּמְשׁוּטֵט וּמַתְאֲבֵל עַל הַגּוֹף. כִּיּוֹן שֶׁהָאָדָם נִתְכַּסֶּה בַּקְּבֵר, הַמְּלַאךְ דּוֹמֵה מְקַדֵּם וְיוֹצֵא,
וְתַחַת יָדוֹ ג' בְּתֵי דִינִים הַמְּמוּנִים עַל דִּין הַקְּבֵר, וְג' שְׂרַבִּיטֵי אֵשׁ בִּינֵיהֶם, וְדִנִּים אֵת
הַרוּחַ וְהַגּוֹף יַחַד. אֵי עַל דִּין הֵהוּא, אֵי עַל מַעֲשָׂיו.

ק"ד. בְּשַׁעְתָּא דַּאִיְהוּ תְּפִיס וְכו'. בְּשַׁעְתָּא שֶׁהוּא תְּפִיס בְּכַבְּלֵי הַמֶּלֶךְ. דֵּהִינּוּ בְּשַׁעְתָּא שֶׁהוּא
חוֹלָה וְנִקְשֵׁר אֶל מַטְתּוֹ, וְנִדּוֹן דִּינּוֹ, וְנִשְׁלַם לְחוּב, כִּי לֹא נִמְצָא עֲלָיו מְלִיץ יוֹשֵׁר.
וְהַמְּמוֹנָה שֶׁל הַמֶּלֶךְ, דֵּהִינּוּ מְלַאךְ הַמּוֹת, יוֹרֵד וְעוֹמֵד לְפָנָיו, לְמַרְגְּלוֹתָיו, וְחָרַב חֲדָה
אַחַת בִּידוֹ.

ק"ה. רוּחָא כּוֹתְלֵי הַבַּיִת שְׁלֵוֹ שְׁלוּהֲטִים מִמְּנוּ בַּאֲשׁ: זְקִיף ב"נ עֵינּוּי וְכו'. נוֹשָׂא
הָאָדָם אֵת עֵינָיו, וְרוּחָא תַּחֲלִילָה אֵת כַּתְּלֵי הַבַּיִת שְׁלוּהֲטִים מִמְּנוּ בַּאֲשׁ. וּבַתּוֹךְ כֵּן
רוּחָא אוֹתוֹ, כּוֹלוֹ לְפָנָיו מֵלֵא עֵינִים, וְלְבוּשׁוֹ אֵשׁ לוֹהֵט, עוֹמֵד לְפָנָי הָאָדָם. וְאֵף עַל





הכי הוא ודאי, דהא כמה בני נשא חמו מלאכא בשוקא וקיימי קמיה ושאר בני אשא לא חמאן ליה.

ואי תימאקלי הא כתיב (תהלים קד, ד) עושה מלאכיו רוחות וגו', היך יכול לאתחזאה בארעא, אלא מלה דא הא אוקמוה, דכיון דנחית מלאכא לארעא אתלבש בגופא ואתחזי למאן דאתחזי בההוא לבושא דאתלבש ביה, ואי לאו, לא יכיל למסבל ליה עלמא ולאתחזאה, כל שכן וכל שכן האי דכל בני עלמא צריכין ליה.

תלת טפינקלי בחרביה וכו' והא אוקמוה חבריאקלי.

כיון דחמי ליה, אזדעזע כל גופיה ורוחיה, ולביה לא שכיך בגין דאיהו מלכא דכל גופא ורוחא דיליה אזלא בכל שיפי גופא, ואשתאיל מנייהו כבר נש דאשתאיל מחבריה למהך לאתר אחרא. כדין הוא אומר, ווי על מה דעבד, ולא מהנייא ליה אלא אי אקדים אסוותא דתשובה עד לא מטא ההיא שעתא.

הערות

פי שאחרים העומדים שמה אינם רואים אותו, כך הוא ודאי, כי כמה בני אדם רואים מלאך בשוק ועומדים לפניו, ושאר בני אדם אינם רואים אותו. **סנטר**, פירושו ממונה, מלשון אפוטרופא או סנטר (ירושלמי ב"מ ה). **ק"ג**. ואי תימא הא וכו'. ואם תאמר הרי כתוב, עושה מלאכיו רוחות וגו', ואיך אפשר לראותם בארץ. ומשיב, אלא דבר זה, הרי העמדנו, כיון שהמלאך יורד לארץ, הוא מתלבש בגוף ונראה למי שנראה באותו הלבוש שנתלבש בו. ואם לא היה מתלבש בלבוש, לא הי' העולם יכול לסובלו ושיהי' נראה. כל שכן וכל שכן בזה, במלאך המות, שכל בני העולם צריכים אליו.

ק"ד. כיון שרואה המלאך המות מזדעזע כל גופו ורוחו, ואומר, **אוי לי על מה שעשיתי: ג' טפין בחרבי וכו'**. ג' טפות הם בחרבו, וכבר העמידו החברים (לעיל פקודי תתקט"ז). כיון שרואה אותו מזדעזע כל גופו ורוחו, ולבו אינו שוקט, משום שהוא מלך של כל הגוף. והרוח שלו הולך בכל אברי הגוף, ונפרד מהם, כאדם הנפרד מחבירו ללכת למקום אחר. אז הוא אומר, **אוי לי על מה שעשיתי**, ואינו מועיל לו, אלא אם הקדים הרפואה של תשובה מטרם שהגיע עשה ההיא. **ק"ה**. במסכת עבודה זרה (דף כ' ריש עמוד ב').



דחיל ההוא ק"ו בר נש ובעי לאתטמרא ולא יכיל, כיון דחמי דלא יכיל הוא פתח עינוי ואית ליה לאסתכלא ביה ואסתכל ביה בעיינין פקייחין, וכדין הוא מסיר גרמיה ונפשיה, וההיא שעתא הוא עידן דדינא רבא דבר נש אתדן ביה בהאי עלמא.

וכדין רוחא אזלא בכל שייפי גופא ואשתאיל מינייהו, ושאט בכל שייפין ואזדעזעא לכל סטרין, וכל שייפי גופא כלהו מזדעזען.

כדמטא ק"ו רוחא לכל שייפא ושייפא ואשתאיל מניה, נפל זיעא על ההוא שייפא ורוחא אסתליק מניה, ומיד מית ההוא שייפא, וכן בכלהו.

כיון דמטי ק"ו רוחא למיפק, דהא אשתאיל מכל גופא, כדין שכינתא קיימא עליה ומיד פרחא מן גופא. זכאה חולקיה דמאן דאתדבק בה, ווי לאינון חייביא דרחיקין מינה ולא מתדבקין בה.

וכמה בי דינא ק"ט אעבר בר נש כד נפיק מהאי עלמא. חד ההוא דינא עילאה דקאמרן כד נפיק רוחא מן גופא (וזה לשון הספר חסד לאברהם, מעין

הערות

ק"ו. האדם מפחד מהמלאך המות, ורוצה להסתתר ואינו יכול, ואז הוא מוסר עצמו ונפשו: **דחיל** הוא ב"נ וכו'. מפחד האדם ורוצה להסתתר ואינו יכול. כיון שרואה שאינו יכול, הוא פותח את עינוי. ויש לו להסתכל בו. ומסתכל בו בעינים פקוחות. ואז הוא מוסר עצמו ונפשו. והשעה ההיא היא העת של הדין הגדול שאדם נידון בעולם הזה. ואז הולך הרוח בכל אברי הגוף ונפרד מהם. ומשוטט בכל האברים, ומזדעזע לכל הצדדים. וכל אברי הגוף כולם מזדעזעים.

ק"ז. **כד מטא רוחא** וכו'. כשמגיע הרוח לכל אבר ואבר ונפרד ממנו, נופלת זיעה על אותו האבר, והרוח מסתלק ממנו, ומיד מת אותו האבר. וכן בכל האברים.

ק"ח. **כיון שמגיע** הרוח לצאת, אז השכינה עומדת עליו. ומיד פורח הרוח מן הגוף: **כיון דמטי רוחא** וכו'. כיון שמגיע הרוח לצאת, כי כבר נפרד מכל אברי הגוף. אז השכינה עומדת עליו. ומיד פורח הרוח מן הגוף. אשרי חלקו של מי שנתדבק בה, בהשכינה, אוי לאלו הרשעים שהם רחוקים ממנה ולא נתדבקו בה.

ק"ט. **צריך** האדם, בעודו נמצא בעולם הזה, לירא מאדונו, ולהסתכל בכל יום ויום במעשיו, וישוב עליהם לפני אדונו: **וכמה** בי דינא וכו'. וכמה בתי דין עוברים על האדם כשיוצא מעולם הזה. א', אותו דין העליון שאמרנו, כשהרוח יוצא מן הגוף. וא', הוא הדין בעת שמעשיו ודיבוריו הולכים לפניו והכרוזים מכריזים עליו (כנ"ל אות ק"ג). וא', הדין כשנכנס לקבר (כנ"ל קיד). וא' דין הקבר (כמו שאמר שם). וא' דין





חמישי נהר א', הראשון הוא דין הקשה בעת פרידת נפש מהגוף, שהוא דין ראשון בשיתוף הגוף והנפש, והוא לסיבת העונות שהוא חוטא בהם בנוף ונפש יחד בחיים, כך בעוד שכל חלקיו יחד מקבל עונשו. וזה העונש קשה מאד וקצר בשעה כמעט זמן, כדי עונג העבירה שעה קלה), **וחד דינא כד עובדוי ומלוי אזלין קמיה וכרוזי מכרוזי עלוי** (שם: השני הוא מעת היותו יוצא מביתו עד שמוליכין אותו לקברו מכרוזין על מעשיו, כמה כרוזין עליו לפי מעשיו, ומביישין אותו על מעשיו, ומענישין אותו, ומכרוזין על כל עבירה ועבירה עונש פלוני על עבירה פלונית, וכל עבירה ועבירה גובה שם חלקו), **וחד דינא כד עייל לקברא** (שם: שם פתח הכניסה מעולם זה אל עולם אחר, לכך שם בעל חוב בא וגובה חובו. ובמקום אחר נראה מהזוהר ששם מענישים אותו על בנים זרים הנולדים מטיפי זרע לבטלה והקריזין), **וחד דינא דקברא** (היינו חיבוט הקבר), **וחד דינא דתועלתא, וחד דינא דגיהנם, וחד דינא דרוחא דאזלא ושאט בעלמא ולא אשכח אתר עד דישתלימו עובדוי** (דהיינו אם הנפש עדיין לא זכתה ליכנס לגיהנם, כי הגיהנם הוא סוף הצירופים והעונשים כמוכא בפנים המאמר), **ודאי שבעה עדנין יחלפון עלוי.**

בגין כך בעי בר נש כד איהו אשתכח בהאי עלמא לדחלא מן מאריה, ולאסתכלא בכל יומא ויומא בעובדוי, וייתוב מנייהו קמי מאריה.

כד אסתכלי דוד מלכא באינון דינין דבר נש כד אסתלק מהאי עלמא, אקדים ואמר (תהלים קג, א) **ברכי נפשי את ה'**, עד דלא תפוק מעלמא השתא דאנת אשתכחת עם גופא, וכל קרבי את שם קדשו, אתון שיפי דמשתתפי ברוחא, השתא דאשתכחת עמכון אקדימו לברכא שמא קדישא, עד לא ימטי זמנא דלא תיכלון לברכא ליה ולאודאה עלייכו, עד כאן לשונו.

הערות

התולעים שאוכלים את בשרו, וא', דין הגיהנם. וא' דין הרוח ההולך ומשוטט בעולם ואינו מוצא מקום עד שישלים מעשיו. ודאי הם ז' עתים שעוברים עליו. משום זה צריך האדם, בעודו נמצא בעולם הזה, לירא מאדונו, ולהסתכל בכל יום ויום במעשיו, וישוב עליהם לפני אדונו.

קמ. כד אסתכל דוד וכו'. כשהסתכל דוד המלך באלו הדינים של אדם כשנפטר מן עולם הזה. הקדים ואמר ברכי נפשי את ה', מטרם שיוצאת מן העולם, עתה, כשעוד את נמצאת עם הגוף. וכל קרבי את שם קדשו. אתם האברים המחוברים עם הרוח, עתה בעוד שהרוח נמצא עמכם, הקדימו לברך את השם הקדוש, טרם שמגיע הזמן שלא תוכלו לברכו, ולהודות לו בשבילכם.





זהר על מעלת ושמירת השבת

וימים טובים

מספר "השבת והזוהר"

מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שנת תש"ע

הוצאה מרשות לרשות

מרשות לרשות הוצאה

(תיקוני זהר פ"ה, א)

י. יאות השבת שתיים, הן עקירה והנחה, שעושה אותם בבת אחת. מי שעוקר חפץ ממקומו ומניח אותו מחוץ למקומו ומרשותו, כאלו עקר את עץ החיים, שהוא אות ברית, והניח אותו ברשות נכריה, מי שעושה את זה, גורם שעוקר נשמתו מרשותה ומניחה ברשות אחרת, שהיא מרה וטחול, וזה גרם לישראל שנעקרו מארץ ישראל ונגלו לארץ נכריה, שהיא רשות הרבים, וכך הוא מי שמכניס אות ברית קדש שלו לרשות נכריה. שבתא"י הוא טחול חמ"ה, אשה רעה מרה, על שבתא"י נאמר והבור רק אין בו מים, מים אין בו אבל נחשים ועקרבים יש בו, והוא רעב וצמאון וקינה והספד וחשכה וערפל, והיא גלות לישראל.

יציאאות השבת שתיים. אינו עקירה והנחה, דעביד לון בבת אחת, מאן דאעקר חפץ מאתריה ואנח ליה לבר מאתריה ומרשותיה, כאלו אעקר אילנא דחיי דאיהו אות ברית, ואנח ליה ברשו נוכראה, מאן דעביד דא גרים דאעקר נשמתיה מרשות דילה, ואנח לה ברשו אחרא דאיהו מרה וטחול, ודא גרם לישראל דאתעקרו מארעא דישראל, ואתגליאו בארעא נוכראה דאיהו רשות הרבים, והכי איהו מאן דאעיל אות ברית קדש דיליה ברשו נוכראה, שבתא"י איהו טחול חמ"ה, אתתא בישא מרה, שבתא"י עליה אתמר (בראשית לז כד) והבור רק אין בו מים, מים אין בו אבל נחשים ועקרבים יש בו, ואיהו רעב וצמאון וקינה והספד וחשוכא וקבלא, ואיהו גלותא לישראל.





לא תבערו אש

(ח"ב פ"ט, ב)

תו אמר ר' שמעון, בתיב, (שמות לה) לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת. מאי טעמא. בגין דלא אתחזי דינא בהאי יומא. ואי תימא הא לגבוה סלקא. בכל מושבותיכם קאמר, ולא לגבוה. ומהו דסלקא לגבוה, לאכפויא לדינא אחרא סלקא. דתנינן, אית אשא אכלא אשא. ואשא דמדבחה, אכלא אשא אחרא.

ובגניי בך, אתגליא עתיקא קדישא בהאי יומא, מכל שאר יומין. ובזמנא דאתגליא עתיקא, לא אתחזי דינא כלל. וכל עלאין ותתאין משתבחין בחדוותא שלימתא, ודינא לא שלטא.

לא תבערו אש

עוד אמר רבי שמעון, כתוב לא תבערו אש בכל משבתיכם ביום השבת. מה הטעם? כדי שלא יראה דין ביום הזה. ואם תאמר, הרי לגבוה עולה? בכל משבתיכם אמר, ולא לגבוה. ואותו שעולה לגבוה, עולה לכפות דין אחר. ששנינו, יש אש אוכל אש, ואש המזבח אוכל אש אחר.

ומשום כך מתגלה העתיק הקדוש ביום הזה מכל שאר הימים. ובזמן שמתגלה העתיק, לא נראה דין כלל, וכל העליונים והתחתונים נמארים בשמחה שלמה, והדין לא שולט.

ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ

תאנא, בתיב (שמות לא) כי ששת ימים עשה יי' את השמים ואת הארץ. ששת ימים ודאי, ולא בששת. והני יומין קדישין עלאין, אקרונ יומי דשמא קדישא אתבליל בהו, ואינן אתבלילן ביה. זבאה חולקיהון דישראל מכל עמין עובדי עבודת בוכבים ומזלות, עליהו בתיב, (דברים ד) ואתם הדבקים ביי' אלהיכם חיים בולכם היום.

ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ

שנינו, כי ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ. ששת ימים ודאי, ולא בששת. והימים הקדושים העליונים הללו נקראים ימים שהשם הקדוש נכלל בהם, והם נכללים בו. אשרי חלקם של ישראל מכל העמים עובדי עבודת כוכבים ומזלות, עליהם כתוב (דברים ד) ואתם הדבקים בה' אלהיכם חיים בולכם היום.



מִדּוּעַ מָשִׁיחַ לֹא בָּא?

יב. עוד הוא כותב שם להלן (ד"ה ויזהר) שְהָאָדָם לא יִזְרַק אֵימָה יִתְּרָה עַל בְּנֵי בֵיתוֹ, כִּי אִזּוֹ אִם חָלִילָה תִּכְשַׁל בְּמִשְׁהוֹ, הִיא תִּפְחַד לְסַפֵּר אֶת הָאָמֶת, וְאִזּוֹ עֲדִיף שְׂאֵם חָלִילָה מִתְּעוֹרְרַת אִיזּוֹ שְׂאֵלָה, אִם לֹא תִּפְחַד מִמִּילָא תִּשְׂאֵל, וְכֵן יֵשׁ לְהַסְבִּיר זֹאת בְּדַבָּרִים רַבִּים וְטוֹבִים, וְכִסְדָּר לְהַזְהִיר שְׂלֵא לְהַסְתִּיר אֶלָּא לְסַפֵּר וּלְשַׂאֵל עֵין שָׂם, וְכָל שָׂכֵן הַיּוֹם, כְּשֵׁיטֵשׁ כְּמַעַט עַל כָּל מַאֲכָל כְּמַעַט סְפָקוֹת, פְּשִׁיטָא שְׁהִיא לֹא צְרִיכָה לְהִיּוֹת הַפּוֹסְקַת הָאֲחֻרּוֹנָה בְּכָל הַשְּׂאֵלוֹת הַלְלוּ וּלְהַחְלִיט מֵה טוֹב וּמָה אֲסוּר.

יג. בְּסַפֵּר הַקְּדוֹשׁ שְׁלַחֵן הַטְּהוֹר (מֵאֲמַר פֶּתַח עֵינַיִם סוּף פֶּרֶק ה') כְּתוּב בְּדִלְהַלְנָן! כְּתוּב בְּשִׁמּוֹ שֶׁל הָאָר"י הַקְּדוֹשׁ שְׂזָה מֵה שְׁיֹחֲנָן כִּהֵן גְּדוֹל הַכֹּהֵן לְהִיּוֹת צְדוּקִי לְאַחַר שְׁהִיָּה בֶן 80 שָׁנָה, קָרָה הַדְּבָר בְּגִלָּל שְׂאֵכָל מַאֲכָל אֲסוּר. יִשְׁנֵם אֲנָשִׁים שְׁכָל מַעֲשֵׂיהֶם טוֹבִים, וּכְתוּבֵם הֵם הוֹפְכִים אֶת עוֹרֵם וְהוֹפְכִים לְהִיּוֹת מֵיָנִים וְאֶפִּיקוֹרְסִים, וְאִזּוֹ הֵם מְבַלְבְּלִים בְּשִׁכְלָם כְּמוֹ יוֹחֲנָן כִּהֵן גְּדוֹל, כִּי בֶן אָדָם שְׂאֵינּוּ צְדִיק וְהוּא אוֹכֵל מַאֲכָל שְׁמַגְלָגֵל בּוֹ רָשָׁע גְּמוּר, אִזּוֹ לֹא רַק שְׁהוּא אֵינּוּ מִתְּקַן כְּלָל אֶת הַמַּאֲכָל, רַק הַמַּאֲכָל הוֹפֵךְ אוֹתוֹ לְהִיּוֹת רָשָׁע בְּדִיּוֹק כְּפִי שְׁהוּא כּוֹ, מְכָאן אָנוּ רוֹאִים עַד כְּמָה צְרִיף לְהִיּוֹת זְהִירִים בְּעֵגְנָן זֶה.

יד. בְּזֵהר הַקְּדוֹשׁ כְּתוּב (וִיקְרָא מֵא): זֶה שְׂאוּכָל מַאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת דְּנִים אוֹתוֹ ל־120 שָׁנָה כְּאָדָם מְכַעַר, כִּי הַקְּב"ה מְגַעִיל אוֹתוֹ בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא.

טו. עוֹד כְּתוּב שָׂם (מב) כָּל זֶה שְׂאָדָם סוּבֵל בְּעוֹלָם הַבָּא, כָּל זֶה בְּגִלָּל שְׁהוּא לֹא הִיָּה זֵהִיר בְּמַאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת עכ"ל, כִּי זֶה נוֹרָא בְּכִדִי לְהַעֲלוֹת עַל הַדַּעַת אֶת חֲמֹר הָאֲסוּרִים שֶׁל הַמַּאֲכָלוֹת הָאֲסוּרוֹת.

טז. עוֹד כְּתוּב שָׂם (מֵא): שְׂעַל יְדֵי אֲכִילַת הַמַּאֲכָלוֹת הָאֲסוּרוֹת צְלוּ נִמְשָׁף לְסִטְרָא אֲחֻרָא רַחֲמָנָא לִיְצָלוּ וְהוּא הוֹפֵךְ לְהִיּוֹת מְגַעִיל, וְשׁוֹרָה עֲלֵיו רוּחַ טְמֵאָה, וְהוּא יוֹדַע שְׂאֵין לוֹ יוֹתֵר חֶלֶק בְּאֵלוּקֵי יִשְׂרָאֵל, וְאוֹי לְהֵם כִּי אֵף פַּעַם לֹא יִצְלִיחוּ לְהַגִּיעַ לְחֻלְקוֹ שֶׁל הַקְּב"ה, חֵס וְשְׁלוֹם.

יז. עוֹד כְּתוּב שָׂם (מב) כְּשֵׁהוּא אוֹכֵל מַאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת הוּא יוֹצֵא מִרְשׁוֹת הַקְּדוּשָׁה וְנוֹכַס רַחֲמָנָא לִיְצָלוּ לְרְשׁוֹת הַטְּמֵאָה עכ"ל, וְהַפְּנֹנָה לְכָף הִיא שְׁכָל הַתּוֹרָה וְהַמְצוּוֹת שְׁלוֹ מְפִנִים לְסִטְרָא אֲחֻרָא, כְּפִי שְׁכְּתוּב עַל כֹּף בְּאַרְיִכוֹת בְּסַפְרִים הַקְּדוּשִׁים.





ח. הגאון הקדוש ר"ה קאלאמייער מביא בספרו ית לעשות (ח"א שאלה צב מערכת מאכלות אסורות): העברה של המאכלות אסורות חמור מאד, חוץ מזה שעוברים על לא תעשה בכל כוונת, וחיבים במלקות, והוא נקרא רשע, הוא גם גורם לעצמו רעה גדולה ואסון גדול, כי גופו מפטם באסור, כי האכל שאינו נקי נותן לו את הפח, ובדרך זו נשמתו מסתאבת.

ועברה גוררת עברה, וממילא אחר כך קשה לו לקיים את מצוות היהדות, וזה מונע ממנו את הדרך האמתית ליראה ולאהב את השם. יתברר ולעבדו באמת ובתמים, ובכל זאת הם מזלזלים במאכלות אסורות.

ועברה גוררת עברה, וממילא אחר כך קשה לו לקיים את מצוות היהדות, וזה מונע ממנו את הדרך האמתית ליראה ולאהב את השם. יתברר ולעבדו באמת ובתמים, ובכל זאת הם מזלזלים במאכלות אסורות.

ישנם חלקים שכל ביתם אינו מתנהל כלל על פי כללי הפשוטות, וישנם אחרים שאצלם הבית מנהל על פי כל כללי הפשוטות, אף העברה היא קלה מאד בעיניהם, וכשהם נוסעים באניה או ברפכת הם מקלים לעצמם ואוכלים מכל הבא ליד, וממילא לבם מטמטם.

כשהם נגיעו לעת צרה והם יצטקו להשם יתברר אז השם יתברר! שמע להם! ואתם אלו המטמאים ומשקצים את נפשם, כשהם מפטמים את נפשם באכילת נבלות וטרפות עליהם אומר השם יתברר - לא עמי אתם, אתם אינכם שיכים לי עכ"ל.

ט. הדברי חיים הקדוש כותב (י"ד ח"א סי' ז'): אין עוד עברה כל כך חמורה כמו אכל שאינו פשר, שזה גורם לטמטום הלב, וזה מה שגורם שקהלות גדולות ירדו מדרך האמת והשתמדו רחמנא ליצלן, כל זאת כי אכלו מאכלות אסורות, ועל ידי זה עלו להם רעיונות לא טובים לראש, ותוף תקופה קצרה עזבו את דרך ה' (ע"ש מובא בדרכי תשובה סי' א').

כ. הרמב"ם כותב (כפי שזה מובא בספר הקדוש דגל מחנה אפרים עקב ד"ה ומלתם ובצפנת פענח פ' יתרו ס"ד ד"ה שמעתי בשם הרב שלהם) שזה שאינו נזהר ממאכלות אסורות, השכל שלו נמשך לטמאה והוא מגיע על ידי כך חליה לכפירה רחמנא ליצלן, והוא אינו מקבל מוסר מחכמי הדור, והוא מביא על עצמו אסונות עכל"ק.

כא. החובות הלכבות כותב (שער התשובה פרק ה'), שיתרחקו משבעים דברים שהם מתרים, המסגלים להביא את האדם לאסור חליה, למשל דברים שהם רק ספק אסור, לפני שחס ושלום יפשו חליה בדבר שהוא אסור. המשך יבא





בְּדַרְפֵי הַזֶּהָר

זֶהָה שְׂאֲנוּ מִבְּקָשִׁים הוֹשַׁעֲנָא דְבִיר הַמְצַנֵּעַ, פְּרוֹשׁ הוֹשַׁע אוֹתָנוּ בְּמַצְבְּנוּ שְׂאֲנוּ עוֹמְדִים בּוֹ, דְּהַדְּבוּר הוּא מְצַנֵּעַ וּמְכַסֶּה מֵאֲזֵנֵי בְּנֵי אָדָם, וּכְשֶׁרוֹצִים לְדַבֵּר דְּבוּרִים קְדוּשִׁים צְרִיכִים לְהַצְנִיעַ אֶת הַדְּבוּרִים מִפְּנֵי הַמְּלַעֲיָגִים וְהַמְּסַטִּינִים שְׂמַתְרַבִּים בְּעַת הַזֹּאת, וְעַל כֵּן מִתְחַנְּנִים הוֹשַׁע נָא.

וּבְדַרְךָ הַזֶּה הִיָּה עוֹבֵד אֶת עֲבוֹדָתוֹ הַקְּדוּשָׁה תוֹרַת הַסוּד בְּהַצְנֵעַ לְכַת, דְּבִיר הַמְצַנֵּעַ עַד שְׂזָכָה לְעַרְךָ אֶת הַזֶּהָר הַקְּדוֹשׁ בְּפִרוֹשׁ נִפְלָא וְיִפָּה עַד שְׁכַל יְהוּדֵי פְּשוּט יְכוּל כְּבֹר לְהַבִּין לְכָל הַפְּחוּת כְּפִי הַשְּׁגָתוֹ, עַד שְׂאֵם יִפְתַּח פְּתַח כְּפַתְחוֹ שֶׁל מַחַט וְיִלְמַד רַק קִצַּת בְּפִרוֹשׁוֹ הִיָּפָה יִפְתַּחוֹ לֹו פְּתַח כְּפַתְחוֹ שֶׁל אוֹלָם.

מִי יְכוּל לְתַאֵר גְּדֹל זְכוּתוֹ בְּשָׂמִים, זָכָה רַבִּים וְזָכָה, בְּדוֹר הַזֶּה דוֹר בִּיאַת הַמְּשִׁיחַ נִתְרַבּוּ עַל יְדוֹ מֵאוֹת אֲלָפִים לוֹמְדֵי זֶהָר הַקְּדוֹשׁ, וּכְיָדוּעַ מְסַגְּלִים הַלְמוּד וְהַקְּרִיאָה בְּסִפְרֵי הַזֶּהָר הַקְּדוֹשׁ לְבַטֵּל כָּל גְּזֵרוֹת קִשּׁוֹת וְלַהֲיֹוֹת כְּחוּמָה בְּצוּרָה מִפְּנֵי כָּל צָרָה רַחֲמָנָא לִיְצַלָּנוּ. כִּי כָּל קִיּוֹם הָעוֹלָם תְּלוּי בַלְמוּד הַזֶּהָר הַקְּדוֹשׁ.

וּבְזֶהָר הַקְּדוֹשׁ פְּרָשַׁת יְתָרוֹ (פ"ט עמוד ב'): אָמַר לִיָּה, [רַבִּי שְׂמַעוֹן לְרַבִּי יוֹדָאִי] חֲיִידָה, לִית עֲלָמָא אֲלָא לְאִינוּן חַבְרִיא, דְּמִשְׁתַּדְּלִי בְּאוּרִיתָא

ה. כְּמוֹ שְׂאֲמָרוֹ חֲכָמֵינוּ זְכוּרָנוֹם לְבִרְכָה (עֲרוּבִין נ"ג) אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן, לְבָן שֶׁל רֵאשׁוּנִים כְּפַתְחוֹ שֶׁל אוֹלָם, וְשֶׁל אַחֲרוֹנִים כְּפַתְחוֹ שֶׁל הַיָּכַל, וְאָנוּ כְּמֵלָא נִקְבַּ מַחַט סְדָקִית. וְהִינוּ, כָּל מָה שְׂזָכּוּ הָרֵאשׁוּנִים לְתוֹרָה וְגִדְלָה, רַק מִחֲמַת שְׁלֵבָם הִיָּה פְּתוּחַ יוֹתֵר, וְאֵם לְבָנוּ יְהֵא פְּתוּחַ כְּאוֹלָם גַּם כֵּן נוֹכַל לְזַכּוֹת וּלְהַשִּׁיג. אִף אָנוּ שְׁלֵבָנוּ פְּתוּחַ כְּנִקְבַ מַחַט סְדָקִית, מְשׁוּם כִּי הַשְּׁגָתָנוּ פְּחוּתָהּ. וּלְפִי פְּתִיחַת הַלֵּב כֵּן הַמְּשַׁכַּת הַחֲכָמָה לְאָדָם, כִּי הַכֹּל תְּלוּי בְּלֵב כִּי בּוֹ מְשַׁכְּן הַנְּשִׁמָּה וְכָל הָאֵיבָרִים נְגַרְרִים אַחֲרָיו, וְכֵן כְּתַב רַבִּי אֲבָרָהָם אָבֹן עֲזָרָא (שְׁמוֹת ח' י"ח), דְּהַלֵּב הוּא מְלַךְ עַל כָּל הַגּוּף, וְלָכֵן בְּרָא ה' אֶת לֵב הָאָדָם בְּאֲמֻצַּע הַגּוּף, כְּמוֹ הַמְּלָכִים שְׂקוּבָעִים אֶת מְשַׁכְּנָם בְּאֲמֻצַּע אֲרָץ מִמְּלַכְתָּם.





[חיד, לא נברא העולם אלא לאלו החברים העוסקים בתורה] וידעין סתימי אורייתא [וידעים הסודות שבתורה].

מדברי רבי שמעון אלו מוכח, שלא נברא העולם אלא לאלו החברים העוסקים בתורה, ולומדים סודות התורה, ומקדשים עצמם בלמוד הסוד בשבת קודש.

ובתקוני זהר (תקון תשעה עשר דף ל"ח עמוד א' – והבאור מדברי מתוק מדבש בקצור נמרץ): ומי שמונע סוד העקר של שתי תורות, כאלו החזיר את העולם לתהו ובהויו..., ואלו אותם שאומרים שאין תורה אלא כפשטה, ואין בה סוד אחר. והם דו פרצופים, [שתי התורות] הוא ג"ן סדרים, [תורה שבכתב הוא ג"ן פרשיות] שנאמר בו גן נעול אחותי כלה, גן נעול מצד של ס' סתומה, ו' הוא נעול בששת ימי המעשה וביום השבת פתח, ובשבת כדי שלא תהיה כנועל דלת בפני לוי, שנאמר בהם לוו עלי ואני פורע, היא פתוחה אליהם, שהם נשמות יתרות.

ובאלו שלא מלויים אותה [בשביל כבוד השכינה] ולא מוסיפים [בשבת השכינה פתוחה ויכולים לבא וללות ולקבל] לשבתות ולמיים טובים, היא סתומה להם, [תוספת נשמה יתירה – השכינה סתומה להם

ו. ומאן דמנע רזא דעקרא דתרי תורות, כאלו אהדר עלמא לתהו ובהו... ואלין אינון דאמרין דלא אורייתא אלא כפשטה, ולית בה רזא אחרא, ואינון דו פרצופין, איהו ג"ן סדרים דאתמר בה (שיר ד' י"ב) "גן נעול אחותי כלה, גן נעול... מסטרא דם' סתומה, ו' איהו נעול בשית יומי דשבוע, הדא הוא דכתיב (חזקאל מ"ו א') "יהיה סגור ששת ימי המעשה, וביום השבת פתח", ובשבת בגין דלא תהא כנועל דלת בפני לוין, דאתמר בהו לוו עלי ואני פורע, איהי פתיחא לגבייהו דאינון נשמתין יתירין.

ז. ובאלין דלא מלווין לה ולא אוסיפין לשבתות ולמיים טובים, איהי סתימא להו, ובגין דא כל המוסיף מוסיפין ליה, ודא תוספת נשמתא יתירא, ואיהי תוספת רוחא דקדושה, וכל הגורע גורעין ליה ההיא נשמה יתירה, ואשתאר עני, ואם הוא חכם אסתלק מניה חכמתיה, ואם הוא עשיר בממונא אסתלק מניה, ואשתאר עני יבש, כמה דאיהו (דף ל"ח ע"ב) מנע מלעילא נשמתא יתירה דאיהו נשמת כל חי, ואשתאר יום השבת עני ושכינתא יבשה, הכי אתמנע ברבאון מניה, ואיהו מדה כנגד מדה, וכל מאן דאוסיף בשבת, אז "וכגנה זרועיה תצמיח" (ישעיהו ס"א י"א). אוף הכי נמי אצמיח טובה דיליה, ומאן זרועיה דשכינתא לעילא, אינון נשמות יתירות דזרעין מניה, ויחדון לון לישראל לתתא מזיו כבודיה.

המשך בעמוד כב



הַשַּׁבָּת בְּיִשְׂרָאֵל בְּהִלְכָתָהּ

יצא לאור ע"י

האדמו"ר מהאלמין שליט"א בשנת תשמ"ב

יח. מה שפכתבנו להתיר בהיה בסיס לאסור והתיר דוקא באחד מאפנים שנזכרו לעיל דהינו: א) בהיה צריך לההתיר שלמטה (הינו הפלי שנעשה בסיס), ב) או בצריך לההתיר שלמעלה (המנח עם האסור על כלי ההתיר שלמטה), ג) או בצריך למקומו.

אבל אם חושש רק משום פסידת המקצה גופא שלא יגנבום או שלא יפסד כאן אפלו נעור לבד אסור (מגן אברהם סימן ש"ט ס"ד, ומובא במשנה ברורה י"ד, ועיין שם בשער הציון י"ז). ויציר דבר זה שיועיל לו הנעור להנצל מגנבה: כגון שעכשו מטל במקום שנראה לעין כל ורוצה לנערו ולכפות עליה כלי שיתעלם מן העין, וכן "הפסד" יציר בכעין זה שהגשמים דולפין עליה ועל ידי הנעור וכסוי ינצל ומפל מקום באינו מטלטל בידים רק בגופו מתר אפלו לצרף המקצה (משנה ברורה ש"ט י"ד).

יט. ודע שכל מה שפכתבנו ובארנו בדין כלי הנעשה בסיס לאסור ולהתיר, שפרושו שהאסור וההתיר היו עליה בין השמשות, הוא הדין בכלי שנעשה בסיס לאסור והתיר בשבת כדלעיל אות י"א, מיהו עין שם דלא דמי אהדדי לגמרי, פי דהרבה קולות יש בנעשה בסיס בשבת לאסור וליכא שם רק האסור, דליתנהו בכלי שנעשה בסיס בין השמשות לאסור לבד (עיין שם).

כ. צריכין לזיזהר בעת שמנערין שלא יבואו לזלזל באסור אחרת דשבת, ובדאי אפשר אז דינו כאי אפשר לנער דשרינן לטלטל למקום אחר בלי נעור, לדגמא: כלכלה מלאה פרות ואבן בתוך הכלכלה אם הפרות אין נפסדין כשינער כמו תפוחים ואגסים וכיוצא דאז דינו שינער הכל שיפל ממנו האבן ואחר כך יחזר ויתן הפרות לתוך הכלכלה ויטלטלם למקום הנצרך, אבל צריך לזיזהר בעת הנעור שלא יתפזרו אחת הנה ואחת הנה דאז אסור ללקט אותם ולהניחם בתוך הכלכלה משום עובדא דחל (כמבואר בסוף סימן של"ה, ובתו"ש סימן ש"ט, ומשנה ברורה ש"ט י"א) ובאי אפשר אז לא ינער (האחרונים).

כא. דין בסיס דנין בכלי שהיה עליה אסור בין השמשות אף על גב שאחר בין השמשות נסתלק האסור ורוצה אז לטלטלו, דמיגו דאיתקצאי לבין השמשות איתקצאי לכולי יומא (ש"י ס"ז).





כב. עוד כָּלֵל גְּדוֹל בְּעֵינָיו בְּסִיס לְאֶסוּר וְהֵתֵר דְּחֻפֵּץ הַמִּיחָד לְשִׁמוּשׁ מְקַצֵּה
 לֹא מֵהֵנִי אִם יַעֲשֶׂנָה לְפִי שְׁעָה בְּסִיס גַּם לְהֵתֵר כִּיּוֹן שְׁמִיחָד לְתִשְׁמִישׁ אֶסוּר
 כְּגוֹן נֵר שְׁמִיחָד לְשִׁידְלִיקוֹ עֲלֶיהָ לֹא מֵהֵנִי אִם יִתֵּן עַל הַנֵּר קֶדֶם בֵּין הַשְּׁמָשׁוֹת
 דְּבַר הַחֲשׁוּב מֵהַשְּׁלֵהֶבֶת [שֶׁהוּא הָאֶסוּר] (הגר"ז רע"ט ד, קצוה"ש קי"ב ו), וְהוּא הַדִּין
 לְכִיס הַמִּיחָד לְמַעוֹת (בל"א בערוז"ל) לֹא מֵהֵנִי מֵהַ שְׁיִתֵּן מִבְּעוֹד יוֹם שְׁאָר דְּבָרִים
 בְּתוֹכוֹ הַחֲשׁוּבִים יוֹתֵר מֵהַמַּעוֹת (קצוה"ש קי"ב, בדה"ש אות ט"ו).

כג. עֵין בְּדִינֵי מְקַצֵּה שְׁהֶאֱרַכְתִּי בְּפֶרֶק מִיחָד בְּנוֹשֵׂא "כִּיס הַמִּיחָד לְמַעוֹת"
 שְׁיִסוּדוֹ מְטַעַם בְּסִיס.

המשך 'בדרכי הזוהר' מעמוד כ

מִלְהֶאִיר לָהֶם מְקַדְשֵׁת הַשַּׁבָּת] וּמִשׁוּם זֶה כָּל הַמוֹסִיף מוֹסִיפִים לוֹ, וְזוֹ תוֹסֶפֶת
 נִשְׁמָה יִתְרָה, [בְּרוּחָנִיּוֹת וּבְגִשְׁמִיּוֹת] וְהִיא תוֹסֶפֶת שֶׁל רוּחַ קִדְשָׁה, וְכָל הַגּוֹרֵעַ,
 גּוֹרֵעִים לוֹ אוֹתָהּ נִשְׁמָה יִתְרָה, וְנִשְׁאָר עָנִי, וְאִם הוּא חָכֵם, חֲכָמְתוֹ מִסְתַּלְקֶת
 מִמֶּנּוּ, וְאִם הוּא עֹשִׂיר בְּמָמוֹן, מִסְתַּלֵּק מִמֶּנּוּ וְנִשְׁאָר עָנִי יָבֵשׁ, כְּמוֹ שֶׁהוּא מוֹנֵעַ
 מִלְמַעְלָה נִשְׁמָה יִתְרָה, שֶׁהִיא נִשְׁמַת כָּל חֵי, וְנִשְׁאָר יוֹם הַשַּׁבָּת עָנִי וְשֹׁכֵנָה
 יְבֵשָׁה, כִּי נִמְנָעוֹת מִמֶּנּוּ בְּרִכּוֹת, וְהוּא מֵדָה כְּנֶגֶד מֵדָה, וְכָל מִי שְׁמוֹסִיף בְּשַׁבָּת,
 אֲזִי "וּכְגִנָּה זְרוּעִיהָ תִצְמִיחַ". אֵפֶי כִּי גַם אֲצַמִּיחַ הַטּוֹבָה שְׁלוֹ, וּמִי זְרוּעִיהָ שֶׁל
 שְׁכִינָה שְׁלִמַעְלָה? אוֹתָן נִשְׁמוֹת יִתְרוֹת שְׁזוֹרְעִים מִמֶּנּוּ, וְיִשְׁמְחוּ אֶת יִשְׂרָאֵל
 לְמִטָּה מִזִּיּוֹ כְּבוֹדָה. וְעֵין עוֹד בְּבֹאוֹר מִתּוֹק מִדְּבִשׁ, שֶׁם, שְׁכִידוּעַ צְרִיף לְהוֹסִיף
 בְּמֵאֶכְל וּבְמִשְׁתָּה לְכָבוֹד שַׁבָּת קוֹדֵשׁ כִּי גַם צְרִיף לְהוֹסִיף בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה
 הַקְּדוּשָׁה בְּשַׁבָּת, וְעַל זֶה מְזַהֵר הַזּוֹהַר הַקְּדוּשׁ, עֵין שֶׁם דְּבָרָיו. וְלִפִּי דְּבָרֵי
 קִדְשׁוֹ, בְּשַׁבָּת קוֹדֵשׁ מְכָרַח לְלִמּוּד זּוֹהַר, דְּאִין לֵךְ הוֹסֶפֶה בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה כְּמוֹ
 לְמוֹד הַזּוֹהַר בְּשַׁבָּת.

ז. וּבְאֵלֶּיךָ דְּלֹא מְלוּוִין לָהּ וְלֹא אוֹסִיפִין לְשַׁבָּתוֹת וְלִמִּים טוֹבִים, אִיהִי סְתִימָא לְהוֹן, וּבְגִין
 דָּא כָּל הַמוֹסִיף מוֹסִיפִין לֶיהָ, וְדָא תוֹסֶפֶת נִשְׁמַתָּא יִתְרָא, וְאִיהִי תוֹסֶפֶת רוּחָא דְקְדוּשָׁה,
 וְכָל הַגּוֹרֵעַ גּוֹרֵעִין לֶיהָ הִיא נִשְׁמָה יִתְרָה, וְאִשְׁתָּאֵר עָנִי, וְאִם הוּא חָכֵם אִסְתַּלַּק מִנֶּיהָ
 חֲכָמְתִּיהָ, וְאִם הוּא עֹשִׂיר בְּמָמוֹנָא אִסְתַּלַּק מִנֶּיהָ, וְאִשְׁתָּאֵר עָנִי יָבֵשׁ, כְּמָה דְאִיהוּ (דף ל"ח
 ע"ב) מְנַע מְלַעֲלָא נִשְׁמַתָּא יִתְרָה דְאִיהוּ נִשְׁמַת כָּל חֵי, וְאִשְׁתָּאֵר יוֹם הַשַּׁבָּת עָנִי וְשֹׁכֵנָתָא
 יְבֵשָׁה, הֲכִי אִתְמַנַּע בְּרִכְאָן מִנֶּיהָ, וְאִיהוּ מֵדָה כְּנֶגֶד מֵדָה, וְכָל מֵאֵן דְּאוֹסִיף בְּשַׁבָּת, אֲזִי "וּכְגִנָּה
 זְרוּעִיהָ תִצְמִיחַ" (ישעיהו ס"א "א). אוֹף הֲכִי נְמִי אֲצַמִּיחַ טוֹבָה דִּילֵיהָ, וּמֵאֵן זְרוּעִיהָ דְשִׁכְנָתָא
 לְעִילָא, אִינּוּן נִשְׁמוֹת יִתְרוֹת דְזוֹרְעִין מִנֶּיהָ, וְיִתְדוּן לוֹן לְיִשְׂרָאֵל לְתַתָּא מִזִּי כְבוֹדָה.

המשך בעמוד כז





ספורי הזהר

מספר "השבת והזהר"

מאת האדמו"ר מהאלמין שליט"א, שנת תש"ע

ויקרא ט ע"א וע"ב

מעשה בעשיר שהחל לעסק בתורה

מעשה באותו עשיר שהקריב לפני הכהן שני יונים. כשראה אותו הכהן, אמר לו, הקרבן הזה אינו שלך. הלך לביתו והיה עצוב. אמרו לו אחיו, למה אתה עצוב? אמר להם, שהכהן לא הקריב את קרבני. אמרו לו, ומה הוא? אמר להם, שני יונים. אמרו לו, והרי זה של עני, ולא שלך! שהרי כתוב, ואם דל הוא ואין ידו משגת וגו', אלא הקרב קרבנה. אמר להם, ומה הוא? אמרו לו, שור אחד.

אמר להם, ומה כל כך חמורה מחשבת החטא? נדרתי שלא אעלה על לבי מחשבת חטא. משם והלאה מה עשה? כל יום התעסק בסחורה, ובלילה היה ישן. כשהתעורר, היה קורא לאחיו, ולמדו אותו דברי תורה, והיה לומד עד שיעלה היום, ונמצא שלמד תורה, והיו קוראים לו יהודה האחר. יום אחד פגש בו רבי ייסא סבא, והיה מפריש נכסיו, חצי לעניים וחצי לסחורה על הים עם אותם אנשים שפורשים לימים, והיה יושב ולומד תורה.

עובדא בההוא עתירא, דקריב קמי כהנא תרין יונים, כד חמא ליה כהנא, אמר ליה, לאו דידך הוא האי קרבנא. אתא לביתיה והוה עציב. אמרו ליה אחוי אמאי את עציב. אמר להו, דלא קריב לי כהנא קרבנא דילי. אמרו ליה ומאי איהו. אמר להו תרין יונים. אמרו ליה, והא מן מספנא איהו, ולא דידך. דהא כתיב, ואם דל הוא ואין ידו משגת וגו'. אלא קריב קרבנה. אמר להו מאי איהו. אמרו ליה חד תורא.

אמר להו, ומה כל כך חמירא מחשבה דחטאה. נדרנא, דלא אסלק על לבאי מחשבה דחטאה. מתמן ולהלאה מה עבד. כל יומא אשתדל בסחורתא, ובליילא הוה נאים, כד אתער, הוה קרי לאחוי, ואוליכו ליה מילי דאורייתא, והוה לעי עד דסליק יממא. ואשתכח דאוליף אורייתא, והוה קארי ליה יהודה אחרא. יומא חד איערע ביה רבי ייסא סבא, והוה פריש נכסוי, פלגו למספני ופלגו לסחורתא על ימא, באינון גברין פרישי ימין. והוה יתיב ולעי באורייתא.



זהר השבת



פָּתַח וְאָמַר, (שמואל א טו) וַיֹּאמֶר שָׂאוּל אֶל הַקִּינִי. מֵאֵן הוּא קִנִּי. אֵלֶיךָ בָּנִי יִתְרוֹ חֲמוּי דְמֹשֶׁה, דְּעַבְדּוֹ קִנָּא בְּמִדְבָּרָא, כְּהַאי דְרוּר, כְּמַה דְאַתָּה אָמַר, (תהלים פד) וְדָרוּר קִין לָהּ. בְּגִין לְמַלְעֵי בְּאוּרֵייתָא. דְּאוּרֵייתָא לֹא בְּעֵינֵי תַּפְנוּקִין, וְלֹא סְחוּרְתָא, אֶלֶּא לְאַעְמְלָא בְּהַ יִמְמָא וְלִילֵי. בְּגִין כִּן נִטְלוּ לְמִדְבָּרָא, מְעַנְנָא דִּירִיחוֹ, הָדָא הוּא דְכְּתִיב (שופטים א) וּבְנֵי קִינֵי חוּתָן מִשָּׁה עָלוּ מְעִיר הַתְּמָרִים וְגו'.

וְאַתָּה עֲשִׂיתָ חֶסֶד עִם כָּל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. בְּגִין דְּאַהֲנֵי לְמֹשֶׁה בְּבֵיתֵיהּ. וּמִשָּׁה כָּלְלָא דְכָל יִשְׂרָאֵל הָוֵה. וְתוּ, בְּגִין דְּאוּלִּיף פְּרֻשְׁתָּא חֲדָא יִתִּיר בְּאוּרֵייתָא, וּבְדָא עֲבִיד חֶסֶד עִם יִשְׂרָאֵל.

אֲמַאי קָא אַתָּא הֶכָּא מְלֵה דָּא בְּמִלְחַמְתָּא דְּעַמְלָק. אֶלֶּא אָמַר שָׂאוּל, כִּד נִפְקוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם, מְכַל שָׂאֵר אוּמִין דְּעַלְמָא לֹא הָוֵה מֵאֵן דְּאַזְדָּוּג לְהוּ לְיִשְׂרָאֵל לְקַטְרָגָא לְהוּ, אֶלֶּא עַמְלָק, וְהוּא עֲבַד בֵּישׁ לְיִשְׂרָאֵל וְאַגַּח קָרְבָּא בְּהוּ, וְאַנְתָּה אַקְדַּמְתָּ לְהוּ שְׁלָם, וְעַבְדַּת חֶסֶד עִם כָּלְהוּ, וּבְגִינֵי כִן לִית אַנְתָּה כְּדָא לְאַתְחַבְרָא בְּהוּ.

וְלֹא עוֹד, אֶלֶּא מַה כְּתִיב בֵּיהּ בִּיתְרוֹ, (שמות יח) וַיִּקַּח יִתְרוֹ חוּתָן מִשָּׁה עוֹלָה וּזְבָחִים לְאֱלֹהִים, דְּהוּא אַקְרִיב קָרְבָּנָא לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְאַתָּה לְאַתְגִּיירָא. מַאי קָא מִיירִי. דְּקָרְבָּנִיהּ (דף ט' ע"ב) חֲשִׁיב קָמִי קְדֻשָּׁא בְּרִיךְ הוּא. וּבְגִין דְּאִיהוּ

פָּתַח וְאָמַר, (שמואל א טו) וַיֹּאמֶר שָׂאוּל אֶל הַקִּינִי. מִי הוּא הַקִּינִי? אֵלֶיךָ בָּנִי יִתְרוֹ, חֲמוּי שֶׁל מֹשֶׁה, שֶׁעָשׂוּ קִין בְּמִדְבָּר כְּמוֹ הַדְּרוּר הַזֶּה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאמַר (תהלים פב) וְדָרוּר קִין לָהּ, כְּדִי לְלַמֵּד תּוֹרָה. שֶׁתּוֹרָה לֹא צְרִיכָה תַּפְנוּקִים וְלֹא סְחוּרְתָּהּ, אֶלֶּא לְעַמֵּל בְּהַ יוֹמָם וְלַיְלָה. מִשּׁוּם כִּן נִסְעוּ לְמִדְבָּר מִהַעֲנָג שֶׁל יְרִיחוֹ. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב (שופטים א) וּבְנֵי קִינֵי חוּתָן מִשָּׁה עָלוּ מְעִיר הַתְּמָרִים וְגו'.

וְאַתָּה עֲשִׂיתָ חֶסֶד עִם כָּל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. מִשּׁוּם שֶׁנָּתַן לְמֹשֶׁה לְהַנּוֹת בְּבֵיתוֹ, וּמִשָּׁה הָיָה כָּלֵל שֶׁל כָּל יִשְׂרָאֵל. וְעוֹד, מִשּׁוּם שֶׁלֵּמַד פְּרֻשָּׁה אַחַת יוֹתֵר בְּתוֹרָה, וּבְזֶה עָשָׂה חֶסֶד עִם יִשְׂרָאֵל.

לְמַה בָּא הַדְּבָר הַזֶּה כָּאֵן בְּמִלְחַמַּת עַמְלָק? אֶלֶּא אָמַר שָׂאוּל, כְּשִׁיְצְאוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם, מְכַל שָׂאֵר אַמּוֹת הָעוֹלָם לֹא הָיָה מִי שִׁיְזַדְּג עִם יִשְׂרָאֵל לְקַטְרֵג לָהֶם, אֶלֶּא רַק עַמְלָק, וְהוּא עָשָׂה רַע לְיִשְׂרָאֵל וְעָרַף בָּהֶם קָרֵב, וְאַתָּה הִקְדַּמְתָּ לָהֶם שְׁלוֹם וְעֲשִׂיתָ חֶסֶד עִם כָּלְהֶם, וּמִשּׁוּם כִּן אֵינְךָ אַתָּה כְּדָא לְהַתְחַבֵּר עִמָּהֶם.

וְלֹא עוֹד, אֶלֶּא מַה כְּתוּב בִּיתְרוֹ? (שמות יח) וַיִּקַּח יִתְרוֹ חוּתָן מִשָּׁה עוֹלָה וּזְבָחִים לְאֱלֹהִים, שֶׁהוּא הַקָּרִיב קָרְבָּן לְקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא וּבָא לְהַתְגַּיֵּר. מַה זֶה אוֹמֵר? שֶׁקָּרְבָּנוֹ חֲשׁוּב לְפָנֵי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. וּמִשּׁוּם שֶׁהוּא הַקָּרִיב קָרְבָּן לְקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, כְּתוּב וַיָּבֵא אֶהְרֹן





הוא, רעותא דלביה, ורוחיה ונפשיה,
דהאי חביבא מן כלא קמיה.

זכאה חולקיהון דצדיקיא,
דאינון מקרבין בכל יומא ויומא האי
קרנא לקמי קדשא ברין הוא. ומאי
איהו, גרמיהו ונפשייהו דמקרבין
קמיה. ואנא בעינא לקרבא האי
קרנא (ממש), ודא בעי קדשא ברין
הוא מבר נש בהאי עלמא. ועם כל
דא קרבנא דכלא (ס"א ממש) עדיף,
בגין דיתברכו עלמין כלהו.

תו פתח ואמר, (תהלים קלה) ברוך
י' מציון שוכן ירושלם הללויה.
וכי מציון הוא ברוך, והא מנהרא
עמיקא עלאה איהו ברוך. אלא ברוך
י', כד נהיר סיהרא מנהירו דשמשא,
ומתקרבי דא בדא, ולא אעדיאו
נהורא דא מן דא. ולזמנין דסיהרא
אתקרי בשמא דמלכא, כמה דאיהו
אקרי יהו"ה, כן היא נקראת יהו"ה.
כמה דאת אמר, (בראשית יט) וי'
המטיר על סדום ועל עמורה גפרית
ואש מאת ה' מן השמים. ולא דא
בלחודוהי, אלא אפילו חד שליחא,
לזמנין (ממש) אתקרי בשמא דמלכא.

דבר אחר ברוך י' מציון. מאן
אתר אשתמודע דקודשא ברין
הוא, הוא ברוך. הדר ואמר מציון,
מאתר דציון אשתמודע דהוא ברוך.
מאי טעמא. בגין דכתיב, (תהלים קלג)
כי שם צוה יי' את הברכה וגו'.

אמר ליה רבי ייסא זכאה חולקין
דזכית לכולי האי. זכאין אינון

ונפשו, שצה חביב מהכל לפניו.

אשרי חלקם של הצדיקים
שמקריבים בכל יום ויום את הקרבן
הזה לפני הקדוש ברוך הוא. ומה הוא?
עצמם ונפשם שמקריבים לפניו. ואני
רוצה להקריב את הקרבן הזה (ממש),
וזה רוצה הקדוש ברוך הוא מאדם
בעולם הזה. ועם כל זה, קרבן של
הכל (ממש) עדיף, כדי שיתברכו כל
העולמות.

עוד פתח ואמר, (תהלים קלה)
ברוך ה' מציון שכן ירושלם הללויה.
וכי מציון הוא ברוך? והרי מהנהר
העמק העליון הוא ברוך! אלא ברוך
ה', כשמאירה הלבנה מאור השמש
ומתקרבים זה לזו, ולא מוסר האור
הזה מזה. ולפעמים שהלבנה נקראת
בשם המלך, כמו שהוא נקרא יהו"ה,
כן היא נקראת יהו"ה, כמו שנאמר
(בראשית יט) וה' המטיר על סדום
ועל עמורה גפרית ואש מאת ה' מן
השמים. ולא זה לבדו, אלא אפילו
שליח אחד לפעמים (ממש) נקרא
בשם המלך.

דבר אחר ברוך ה' מציון - מאיזה
מקום נודע הקדוש ברוך הוא שהוא
ברוך? חזר ואמר מציון, ממקום של
ציון נודע שהוא ברוך. מה הטעם?
משום שכתוב (תהלים קלד) כי שם צוה
ה' את הברכה וגו'.

אמר לו רבי ייסא, אשרי חלקך
שזכית לכל זה. אשרי אותם שעוסקים





דַּמְשֶׁתֶּדְלִין בְּאוֹרֵיִתָּא, דְּכָל מָאן
 דְּאִשְׁתְּדַל בְּאוֹרֵיִתָּא, כְּאֵלוֹ אֶחִיד
 בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, הִדָּא הוּא
 דְּכִתְיִב, (דבריים ד) וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בֵּי
 בִּתּוּרָה. שְׁכַל מִי שְׁעוּסִק בִּתּוּרָה כְּאֵלוֹ
 אוֹחֲז בְּקוּדֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. זֶהוּ שְׁכָתוּב
 (דבריים ד) וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בְּה' אֱלֹהֵיכֶם
 חַיִּים כְּלַכֶּם הַיּוֹם.



המשך 'בדרכי הזוהר' מעמוד כב

למטה מזיו כבודה. ועין עוד בבאור מתוק מדבש, שם, שפידוע צריך להוסיף במאכל ובמשתה לכבוד שבת קודש כך גם צריך להוסיף בלמוד התורה הקדושה בשבת, ועל זה מזהיר הזוהר הקדוש, עין שם דבריו. ולפי דברי קדשו, בשבת קודש מִכְרַח לְלַמּוּד זוהר, דאין לך הוספה בלמוד התורה כמו ללמוד הזוהר בשבת.

הבה נתחזק בלמוד הזוהר הקדוש בכל יום ויום ובפרט בלמוד בשבת קודש, שנחשב למאה מליון שנה תורה.

רבותינו הפליגו בשבחה וערכה של תורה הנלמדת בשבתות על פני זו הנלמדת בימות החל, כלשון הזוהר הקדוש (סוף פרשת "שלח-לך") – זכאה חולקיהון דכל אינון דמשתדלין באורייתא, יומא דשבתא משאר יומין.

מִרְנָא הַרִיחַ הַטּוֹב, בְּסִפְרוֹ "בֶּן אִישׁ חַי" (פרשת שמות שנה שניה) כתב, וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: כְּתוּבוֹ הַמְּקַבְּלִים זְכוּרָנָם לְבִרְכָה, דְּגִדּוּל פְּעַל הַנַּעֲשֶׂה מֵעֶסֶק הַתּוּרָה בְּיוֹם שַׁבָּת, אֵלֶּף פְּעָמִים יוֹתֵר מִן הַנַּעֲשֶׂה מֵעֶסֶק הַתּוּרָה שֶׁל יָמֵי הַחֹל, עַד כִּאֵן לְשׁוֹן קִדְשׁוֹ. רַבְּנוּ מִרְדְּכַי שְׂרַעֲבֵי זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ הַתַּבְטָּא פְּעַם בְּאַזְנֵי מִקְרָבֵינוּ וְאָמַר: "שְׁעָה שֶׁל לְמוּד תּוּרָה עַל דֶּרֶךְ הַפֶּשֶׁט בְּיוֹם הַשַּׁבָּת, שׁוּה לְלַמּוּד שְׁנָה שְׁלֵמָה בְּיוֹם חַל. וְשְׁעָה אַחַת שֶׁל לְמוּד זוהר וְקַבְלָה בְּיוֹם חַל, הִיא כְּמוֹ שְׁנָה שֶׁל לְמוּד פֶּשֶׁט בְּיוֹם חַל". וּפְסִק הַגָּאוֹן הַקְּדוֹשׁ הַכֹּהֵן הַחַיִּים (קנ"ה סק"ב), דְּלְמוּד הַזּוּהַר יִחָשֵׁב לְלַמּוּד הַקַּבְלָה. וְכִבְר דְּבַר בְּקִדְשׁוֹ מֵהַר"ש בּוֹזְגָלוֹ זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ, מְאוּר עֵינֵינוּ, בְּעַל "הַפְּסָא מְלֻךְ", דְּלְמוּד הַזּוּהַר הַקְּדוֹשׁ עוֹלָה שְׁעָה אַחַת לְעֶרֶךְ שְׁנָה שֶׁל לְמוּד הַפֶּשֶׁט, וְהוּכָא פְּסִקוּ בְּכַף הַחַיִּים (סימן קנ"ה





סקי"ב), וזה לשון ה"כסא מלך" (תקון מ"ג), כי למוד הזהר הקדוש בגירסא בעלמא בונה עולמות, וכל שכן אם יזכה ללמד ולהבין אפלו פרוש מאמר אחד, יעשה בו תקון למעלה בשעה אחת מה שלא יעשה בלמוד הפשט שנה תמימה, ומבטח לו שהוא בן עולם הבא מבני היכלא דמלכא, ויהיה מרואי פני המלך היושבים ראשונה במלכותא דרקייעא. גם בתקון ל' כתב (הכסא מלך), וזה לשונו: כמה גדול חיוב על תלמיד חכם ללמד קבלה. וענשם כמה גדול אם אינם לומדים קבלה וגורם ארץ גלותא כי הם מעכבים הגאולה רחמנא ליצלן, כי יעשה בשעה אחת בלמוד הקבלה מה שלא נעשה בלמוד חדש ימים בפשטי התורה, כי גדול כחה לקרב הגאולה. העולה מדברי רבותינו הכסא מלך והריח הטוב זכותם יגן עלינו, דהלומד שעה זהר הקדוש בשבת קודש, כלומד אלף שנה פשט ביום חול. ולפי זה, אם יזכה ללמד שש שעות זהר הקדוש בשבת קודש, הרי שזכה לתקן כל השית אלפין ימי הבריאה [וכל העולם מתעלה על ידו]. ובנוסף על כך חדושו של בעל אורחות צדיקים (שער השמחה) המבאר דלמוד (וכל מצוה) הנעשה בשמחה ערכו כפול אלף, יוצא שכאשר יהודי לומד בשבת קודש ובשמחה תורת הרשב"י – "זהר הקדוש" עולה בשעה אחת לערך של מליון שנה, (למוד פשט בימי החול). ואיתא באבות דרבי נתן (פרק ג' משנה ו'): רבי ישמעאל ברבי יוסי אומר... אם למדת תורה בשעת הרוח אל תשוב לך בשעת הדחק, לפי שטוב לו לאדם דבר אחד בצער ממאה ברוח (עין שם), על פן כאשר לומד ביסורים הכל כפול מאה, סך הכל למוד זוהר הקדוש שעה בשבת שוה מאה מליון שנה תורה!!! ושניה אחת שנה כ-28.000 שנה תורה!!!, צא וחשב בלמוד הזהר הקדוש בשבת, בכל שניה הנך משמח את הקדוש ברוך הוא ומקיים את הפסוק "ועתה יגדל נא כח ה'".

ומדברי הזוהר הקדוש מבואר: מי שלא רוצה ללמוד זוהר מחזיר את העולם לתהו ובהו, ולא יכול לזכות לנשמה יתירה, ובפרט בשבת קודש חייב ללמוד זוהר הקדוש, ורק מי שלומד זוהר הוא זוכה לתוספת נשמה יתירה ותוספת קדושה, ואם נמנע, רחמנא ליצלן מפסיד חכמתו וממונו וברכות מלמעלה, מי הפתי שיפסיד את חייו בעולם הזה ובעולם הבא.





על מחנה יראי השם להתאחד לכבוד השכינה ללמוד וללמד זהר הקדוש,
 ויתקיים דברי הרשב"י עליו השלום, "בדא יפקון מן גלותא" במהרה
 בימינו אמן.

ועל כן התקבצו כל ישראל באחדות ובשמחה ואחזו באילן החיים ללמוד
 הזוהר הקדוש "בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי", וכאשר ילמדו
 ויעסקו כלם בתורה תכף תבוא הגאולה בכת התורה הקדושה. ובזהר רעיא
 מהימנא פרשת נשא (דף קכד, ב) אמרו: דבגיניה "וקראתם דרור בארץ",
 ובזכותיה יתקיים בנו הפסוק "ה' בדרך ינחננו ואין עמו אל נכר".

וידוע מהספרים הקדושים שהנשמה נמצאת כאן כדאיתא בגמרא (שבת דף
 קנ"ג עמוד א') "אחים בהספידא דהתם קאימנא", שהנפטר נמצא בשעת
 ההספד. ועוד מפרשים דהתם קאימנא, כלומר שבעולם האמת הוא עומד
 במדרגתו, ורוצה לעלות מעלה מעלה ולזה מצפה לתורה ומעשים טובים
 ששולחים לו מהעולם הזה.

על כן צריכים אנו להתחזק בדרךיו הקדושים ולקיים רצונו שכל יהודי ילמד
 זוהר הקדוש כמו שכתוב בספרו שערי זוהר (שער שישו פרק ח' דף
 רל"ב-ג) בשם ספר דמשק אליעזר שכתב: שמעתי מאבי מורי בעל הזוהר חי
 ששמע מפה קדוש החוזה מלובלין זכותו יגן עלינו שרצונו הטוב היה שיהיה

ח. בספר אור תורה - לקוטים: עוד מבואר בכמה מקומות בדבריהם, שעקר ביאת משיח
 הוא בזכות התורה, כמו שאמרו בפרק קמא דבבא בתרא (ח, א) מאי דכתיב, (הושע פרק ח'
 י) "גם כי יתנו בגוים עתה אקבצם ויחלו מעט ממשא מלך שרים", ותינא כל פסוק הזה
 בלשון ארמי נאמר, אי תנו, "עתה קלהו אקבצם", ואם מעט מהם, "יחלו ממשא מלך
 ושרים". ואמרו שם מאי דכתיב, (דברים לג, א), "אף חבב עמים כל קדשיו בידך והם תפנו
 לרגלך ישא מדברתיך", אפילו בשעה שאתה מחבב עמים, כל קדושים שלהם בידך הם
 וכו', וכמו שאמרו כל הנתן עליו על תורה, מעבירין ממנו על מלכות וכו' (אבות פרק יג משנה
 ה), כי בזמן שקולו של יעקב וכו', אין הידים ידי עשו וכו' (בראשית רבא פרשה סה, טז), ובפרק
 חלק (צח ב) שאלו תלמידיו את רבי אלעזר, מה יעשה אדם וינצל מחבלו של משיח, יעסק
 בתורה ובגמילות חסדים וכו', עד כאן לשונו. וכל המזכה את הרבים בלמוד הזוהר הקדוש
 נקרא עוסק בתורה ובגמילות חסדים באפן הכי נעלה ומקיים ומציל את כל העולם כלו,
 ומתקשר לנשמת הרשב"י זכותו יגן עלינו, וכמו שכתב הגאון הקדוש צדיק יסוד עולם
 אור טמיר ונעלם, קדש הקדשים המלוב"ו, מרא דרזין, מרו רבינו יעקב אבוחצירא זכר



איש אחד בעולם שיפרש דברי הזוהר הקדוש על פשט פשוט, וכן שמעתי בעצמי מהרב הצדיק הגאון רבי צבי מליסקא שחשקה נפשו לראות בעיניו איזה פרוש על הזוהר הקדוש שיהיה על פשט פשוט, עין שם. ומשמאי קא זכו ליה לקיים רצון צדיקים הקדושים זכותו יגן עלינו.

ולזאת במעמד הקדוש הזה ביומא דהילולא חובה להפיר חשיבות הפנוס הזה, ולדעת כי בינינו מצויה עתה נשמתו הזכה, ומבקשת לעשות עוד ועוד דברים קדושים לטובת נשמתו זכותו יגן עלינו, ומשמאים זכו אותי להיות חלק במפעל הקדוש של הפצת הזוהר הקדוש והדפסנו את הזוהר ששה כרכים ב-77 ועל ידי זה זכו הרבה יהודים להכניס את הזוהר הקדוש בביתם וללמוד בו, זאת אומרת שהיו אלפי יהודים בלי זוהר הקדוש בביתם וכן אלפי בתי מדרשות שלא היה להם זוהר הקדוש, והיות שהדפסנו במחיר פחות מעלות הקרן רצו הרבה תורמים לנדב לבתי כנסיות וישיבות את סט הזוהר הקדוש, כמו שכל אחד יכול לראות כמעט בכל בית הכנסת שנמצא שם הזוהר הקדוש, והתלהבו לנדב כדי שלא יהיה בית בישראל שלא ילמדו זוהר הקדוש (וזה משתי סבות: א. שזה סכום קטן גם למנדבים. ב. שרואים כזה מסירות נפש שמוכרים פחות ממחיר הקרן אז הם מקבלים חשק גם לעשות במסירות נפש).

צדיק וקדוש לברכה זכותו יגן עלינו אמן, בספרו דורש טוב (עמוד ע"ב) וזה לשונו: **גדולה זכות רבי שמעון בר יוחאי בעולם העליון יותר מכל הצדיקים, עד כאן לשונו. וכמו שאמר חכמינו זכרונם לברכה, (ספ"ה דף מ"ה ע"ב), אמר רבי חזקיהו, אמר רבי ירמיהו משום רבי שמעון בר יוחאי, יכול אני לפטר את כל העולם כלו מן הדין מיום שנבראתי ועד עכשיו. ואלמלי אלעזר בני עמי, מיום שנברא העולם ועד עכשיו. ואלמלי יותם בן עזריהו עמנו, מיום שנברא העולם ועד העולם. (אמר) [ואמר] רבי חזקיהו אמר רבי ירמיהו משום רבי שמעון בר יוחאי, ראיתי בני עליה והם מועטים, אם אלה הם, אני ובני מהם, אם מאה הם, אני ובני מהם, אם שנים הם, אני ובני הם.**

המשך יבא





אגרות הזהר

בו נקבצו חלק ממכתבי ברכה עדיד וחזק שנתקבלו במערכת מפעל הזהר העולמי מהתרשמותם של גדולי וחכמי דורנו ובני תורה נכבדים לומדי זהר הקדוש ותכנון אור מבהיק על התועלת הגדולה של התעוררות בלמוד ספר הזהר הקדוש בכל קצוות תבל לזקנים עם נערים

בסיעתא דשמיא, לכבוד הצדיקים מזכי הרבים "מפעל הזהר הקדוש העולמי".
ראיתי את העלונים ומאד מאד שמחתי.
מזה כבר זמן רב שבוערת בקרבי אש ללמוד הזהר הקדוש. ולכן מאד שמחתי שהנכם מוציאים מן הכח לפעל, את מה שחשקתי מזה זמן רב.
ובפרט שזה מאד מאד מתאים, וזה רצונו של מורי ורבי הצדיק הקדוש רבינו הבבא סאלי זכותו תגן עלינו ועל כל ישראל אמן.
ואיך שנהרו פניו וכל צורתו הקדושה בעת למווד בזהר הקדוש.
הרי רק למזכרת הדברים נפשי תהמה, וארוצה אל הארון ללמד את הזהר הקדוש.

ולהגות בו יומם וליילה לא אשבת.

ובפרט בעת כאשר הנני עוסק בעת באמצע לכתב צואה לאחר 120 שנה, וראיתי גדל עגנו למווד הזהר, שבשעה אחת בשבת קדש הוא שוה לאלף שנה למווד הפשוט.

ולפי דברי קדשו של מורי הצדיק רבי מרדכי שרעבי, זכרונו וזכר כל הצדיקים לברכה לחיי העולם הבא, לכן בדעתי להקים קרו קימת לעזר למפעל הזהר העולמי, ובפרט לחלק ספרים ועלונים וזהר, שזה הזכות היותר גדול בעולם, וכן אעתיק פה קטעים מספרי קדש אודות חשיבות ונחיצות של ה"קרו קימת".
מנהג קדום הוא שבגלי יכלת עושין בחיים חיותו "קרו קימת" שיפארו ממנו לצדקה ב"ב חדש להסתלקותו וכן בכל יום יאצייט שלהם.

ועצה טובה לנהג כדרך בני אדם לקנות בטוח חיים (לי"ף אינשוונג"ס פאליס") כדי להניח ממון ליורשיו, כמו כן יקנה בטוח חיים (פאליס") מיחדת על שם מוסד של צדקה (שיהיה רשום עליה שהיורש לזה (בענעפיטער") הוא קפה של צדקה שתכף ומיד אחר מותו ילך ממון זה לקפה של צדקה, ואז יהיה נכון לבו ובטוח שיקים אצלו והלך לפניו צדקה וגו'.





מספר הקדוש קב הישר:

כתב בספר קב הישר (פרק ל') שיתן בחייו צדקה בעיו יפה ויעסק בגמילות חסדים, כי מי יודע אם יקמו בניו צנאותו, וטוב שישליש הסכום ביד איש מהימן יעין שם (ובכחאי גונא שהשלישו ביד אחר לכולי עלמא מחיבין הבנים לקיים הצנאה במלואו מצד מצוה לקיים דברי המת).

וכן כתב החפץ חיים:

שלא יסמוך על בניו שהם ישלימו אחריו במעשיהם ויעלו את נשמתו... וזה שאמר הלל: אם אין אני לי מי לי. ועין שם תוכחה מגלה שלא יסמוך בנפשו שכשיהיה סמוך לפטירתו אז יעשה צנאה ויצוה לבניו אחריו... על פן טוב שיעוד בחייו יוציא מרשותו המעות לקנות איזה דבר שיביא רוח בשביל תלמוד תורה או גמילות חסדים, ויברר איזה בטוחים ונאמנים מן העיר שימסר הענין על ידם וכו'.

מספר הקדוש יש נוחלין:

וכבר כתב בהקדמה לספר יש נוחלין: דמה שבני אדם שמחים כשמנחילין עשר לבניהם אחריהם, הוא שמחה של שטות, כי מה יתן ומה יוסיף שלמות לנשמתו העלובה במה שייניח לבניו כל טרחו ומאודו, הוא יהא משלך בבור תחתית והם ישבו בבתי הגדולים והטובים ובעליותיו מרנחים בקול זמרים ושבחים, והוא ישב בדרך וידם בקלל וגנוחים, ויוריד לארץ ראשו ביגון וקול בוכים, וישכן בין קמוש וחוחים, הם ממונו אוכלים למעדנים, והוא עפר לחמו. אשפלת מררת למו, חמת תנינם עם ראשי פתנים, הם ממונו יהיו האמנים עלי תולע, והוא יחבק אשפתות ורמה ותולע וכו'. ואם אין הוא לו מי לו, ואם לא עכשו אימתי, כי אין מעשה בשאול אשר הוא הולך שמה, על פן אין דוחין נפש מפני נפש, דהינו נפשו מפני נפשות בני ביתו... ולבזבז הרבה והרבה מן ממונו, והשאר יניח לבניו, כדי שיהיה לו גם כן נחת רוח מממונו, ויקח עמו לבית מלונו לצרף פרנסתו ומזונו, כי רב ממנו הדרך וכו'.

...ויעשה בענין שצדקתו תעמד לעד ולדורות עולם ויאכל מפרותיהן בעולם הזה והקרו קיימת לו גם כן לעולם הבא.

המשך המכתב בחוברת הבאה

